

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jn 14,6

Брой 7 (1512)

София, юли 2016 г.

Цена 0.50 лв.

Празник в Малко Търново

Възкресение Христово в Из-
вънредната юбилейна година
на милосърдието бе изживя-
но по особен начин от децата
в нашия център за подкрепа
на деца и семейства „Цветни-
ца“.

Седмица по-рано центърът
беше посетен от собственика на
ферма „Ковач“ Стоян Илиев,
който винаги по празниците не
забравя да зарадва самотни

хора. Децата отново го по-
рещнаха като стар приятел.
Уговориха се той да предос-
тави яйцата и останалите про-
дукти, а децата да изживеят
радостта да ги боядисат и ук-
расят. Два дни в „Цветница“ с
помощта на доброволци беше
радост, весела надпревара
кой ще нашари по-красиви яй-
ца и ще нарисува по-красива

На стр. 9

Черквата
във Варна
устоява
на трусащите

Като български гражданин и
най-вече като предан християнин и ревностен католик, доколко се тивата и силите ми позволяват, наблюдавам живота в енории на Католическата църква у нас, а чрез вестник „Истина-Veritas“ получавам информация за католическия свят в различни географски ширини.

На 30 май т. г. бях във Варна. Макар за кратко, но разчето времето си и посетих центъра на красавата морска столица. Атракция са фонтаните и неизменното присъствие на гларусите. Все там е и уникалната сграда на драматичен театър „Стоян Бъчваров“. Минах и край загадъчните терми, станали достъпни благодарение на родната археологическа наука. Погледът ми надникна и към Военноморския музей, и край прекрасната фасада и тържествен

На стр. 7

Папа Франциск и арменският католикос Карекин II подписаха обща декларация

Християнските преследвания, зачитането на религиозните различия, беспокойство за семейството и християнското единение са темите в Общата декларация между папа Франциск и арменския католикос Карекин II, която двамата подписаха в неделя в Ечмиадзин. Това е втората декларация между двете Църкви - след подписваната от свети Йоан-Павел II и Карекин II през 2001 г. в Ечмиадзин, в която се споменава за „изтреблението на милион и половина арменски християни, което се определя като първия геноцид през XX век“.

В декларацията папа Франциск и католикос Карекин II припомнят „огромната трагедия в Близкия изток“, където „етнически и религиозни малцинства са обект на преследвания и жестокости“, а в други части на света „многобройни невинни хора биват убивани, депортирани или принуждавани да напускат родните

места поради продължаващи конфликти на етническа, политическа или религиозна основа“. „Мъчениците принадлежат на всички Църкви - се подчертава в общата декларация, - а тяхното страдание представлява „икуманизма на кръвта“, който преминава историческите разделения между християните, призовавайки всички нас да насърчаваме видимото единение на Христовите последователи.“

„Умоляваме държавните глави да се вслушат в искането на милиони човешки същества, които очакват с вълнение мир и справедливост в света, които искат да бъдат зачитани правата им, дадени от Бог, които имат спешна нужда от хляб, а не от оръжие. За съжаление сме свидетели на фундаменталистко представяне на религията и религиозните ценности, което се използва, за да се оправдаят разните

На стр. 5

1150 години и 25 от тях

На 30 юни от 11.00 ч. в залата на „УниКредит Булбанк“ бе представена издадената на италиански език книга „България и Светият престол. Двадесет и пет години дипломатически отношения (1990-2015)“. Андреа Казини, главен оперативен директор на „УниКредит Булбанк“, откри представянето, а апостолическият нунций в България архиепископ Ансельмо Гуидо Пекорари бе модератор и направи кратка историческа ретроспекция за отношенията на Светия престол с България през вековете.

За представянето бе дошъл отец Бернард Ардура, о.рим., който направи разбор на книгата. Симеон Сакскобургготски сподели няколко лични спомена за връзката на тяхното семейство и папа Йоан XXIII, както и за юридическото предаване на Светата плащеница от Са-

На стр. 2

Светият престол и България - 25 години дипломатически отношения

**Слово на апостолическия нунций в България
архиепископ Ансельмо Пекорари**

Почитаеми участници и гости,

Чест и радост е за мен да видя събрани тук, в тази великоледно предстоечна зала, за да отбележим във връзка с почетния вчера от Светия престол „национален празник“ - честването на светите апостоли Петър и Павел - 25-ата годишнина на дипломатическите отношения между Светия престол и Република България, започнали официално на 6 декември 1990 г. Първият апостолически нунций, Негово високопреосвещенство Марио Рици, бе назначен на 28 февруари 1991 г.

Главните събития през тези 25 години на дипломатически отношения, както и онези от подготовката на това историческо събитие, са събрани и изложени чрез обширна историческа документация в тома, издаден от „Libreria Editrice Vaticana“ под редакцията на д-р Кирил Карталов, със заглавие: „България и Светият престол. Двадесет и пет години дипломатически отношения (1990-2015)“. Днес ще направим неговото официално представяне.

Няма да се спират на онова, което ще бъде казано в доклада на отец Бернар Ардуро, председател на Папския комитет за исторически науки, но ще се ограничи да подчертая, че най-забележителното събитие през тези 25 години бе официалното посещение, което папа Йоан Павел II направи в България от 23 до 26 май 2002 г., когато министър-председател бе Симеон Сакскобурготски.

Бих искал сега да направя пред вас един кратък синтез на значението на дипломатическата активност на Светия престол, която е и най-древната в Европа. След това ще направя кратко историческо отклонение за присъствието на папството и на Светия престол в българските земи и на дългия - цели 1125 години - път на подготовката, който доведе до установяването на дипломатически отношения между България и Светия престол.

„Светият престол“ е термин, който се използва в речника на международното право и на междудържавните отношения. С него се обозначава централният орган на управление на Католическата църква, която в международен план е призната за автономен субект на международното право.

Светият престол е единствен по рода си сред останалите субекти на международното право. Той се радва на международно признание по начин, напълно подобен на отделните държави. Суворено-

то му съществуване обаче надхвърля значително прите- жанието на малката му територия.

Светият престол води началото си - и оттам произлиза името му - от присъствието в Рим на светия апостол Петър, който е бил римски епископ и е загинал мъченички в този град (в района на Ватиканския хълм), както и на апостол Павел. Рим пази гробовете на двамата свети апостоли и мъченици. Папата като епископ на Рим е наследник на светия апостол Петър. С него е свързана Католическата църква, разпространена по целия свят. Глава на Светия престол е Светият отец папата - днес той се нарича Франциск. Градът държава Ватикан, създаден като държава през 1929 г., е с малка територия, международно призната, която осигурява на Светия престол свобода и независимост на действията му. Светият престол не може да бъде идентифициран само с малкия град държава Ватикан, но той е негова база.

Светият престол поддържа дипломатически отношения с повечето страни в света (броят им е 182) и с почти всички международни организации. С някои държави той има отношения, без те да са дипломатически в точния смисъл на думата. С други пък е в процес на сближаване чрез повече или по-малко публични и официални форми на диалог.

Папската дипломация е една от най-древните на света. Историята ни показва дългото, активно и силно присъствие на Светия престол в международен план. Важно е да отбележим, че още от началото на своята история Светият престол се ползва с правото на представителство. Когато в началото на XV век започват да се създават националните държави, Римският понтифик започва да изпраща в тях свои представители, наричани апостолически нунции. Този термин се използва и до днес.

Може да възникне въпросът защо папата се нуждае от дипломатически отношения с отделните държави. Дейността на Светия престол е многообразна: той е моралният глас в света на международните отношения; припомня на света съществуването на общочовешки и непреходни ценности; защитава основите, на които се крепи всяко гражданско общество. На тези теми Светият престол говори не само на отделни представители, а на цялото човечество. Една от главните отговорности на Светия престол е тази да осигурява общението в самата Църква: между наследника на Петър - папата, и наследниците на апостолите - епископите. Освен това Светият престол в единство с местните епископи има за задача да осигурява отношенията между Църквата и държавата, като то забравя и другите рели-

гиозни групи, намиращи се в съответната страна.

Да видим сега кога и как започва присъствието на папството и на Светия престол в българските земи и как протича дългият подготовкителен път, довел до установяването на дипломатически отношения между България и Светия престол.

Първото исторически документирано посещение на един папа в земите на днешна България - по онова време провинция на Римската империя, наречена Източен Илирик - е от 343-344 г., когато в Сердика (днешна София) се провежда Сердийският събор. Той е свикан от император Констанций по искане на папа Юлий I, присъствал на събора.

Документираното присъствие на Светия престол в България е свързано и с 866-867 г. В същия период в друга част на славянския свят работят светите Кирил и Методий, чийто дело получава одобрение от папите Адриан II и Формоза (бивш папски легат в България). В онези години папа Николай I изпраща двама свои легати - Формоза Портуенски и Павел Популонски, в българското княжество, за да отнесат на княз Борис I „Отговорите“ на папата на посланието, което Борис му изпраща след своето обръщане в християнската вяра и кръщението си. Двамата папски легати строят първата християнска базилика в Плиска. Един малък любопитен исторически факт - единият от двамата първи папски легати, изпратени в България от папа Николай, е Павел, архиепископ на Популония. След 1150 години аз съм настоящият нунций в България. И съм титулярен архиепископ на Популония. Как се повтаря историята!

След 866 г. българското царство продължава да има, макар и спорадични, отношения с папството и със Светия престол. Българите са принудени да се бранят от натиска на Византия, затова се случва да се обръщат към Рим. Отношенията с папството прекъсват в периода на османското владичество. Продължава обаче присъствието на малки католически общности, верни на Рим.

През 1925 г. Светият престол възобновява формалното си присъствие в България. Папа Пий XI изпраща тук като апостолически визитатор монс. Анджело Ронкали.

През 1931 г. монс. Анджело Ронкали е провъзгласен за апостолически делегат в Царство България и в София е открита апостолическа делегация в сградата, в която днес се намира апостолическата нунциатура, близо до патриаршеската катедрала „Свети Александър Невски“.

Все още няма пълни дипломатически отношения между Царство България и Светия престол, но това е знак за приема-

**Приветствие на Негово
Високопреосвещенство кардинал
Пиетро Паролин, държавен секретар,
по повод отбележването на 25-ата
годишнина от дипломатическите
отношения между Светия престол
и Република България**

По повод празника на папата, който тази година се отбелязва в контекста на 25-ата годишнина от установяването на дипломатическите отношения между Светия престол и България, и като си спомням с радост и благодарност неотдавнашното мое посещение, радостен съм да поздравя всички присъстващи, преди всичко гражданските власти, членовете на дипломатическия корпус, католическите епископи, представителите на другите християнски Църкви и общности, членовете на другите религиозни вероизповедания и всички почитаеми гости. Поздравявам отново д-р Кирил Карталов, съставител на интересния том „България и Свети-

ят престол. Двадесет и пет години дипломатически отношения (1990-2015)“, с пожеланието неговото публикуване да допринесе за задълбочаването на дългата история на отношенията между Престола на Петър и благородния български народ, както и за по-нататъшното укрепване на добрият двустранни връзки между Светия престол и България. Бъдете уверени, че споменавам по особен начин всички вас в моята молитва, молеий Господ да благослови вашата страна с даровете на материалиния и духовния напредък, на хармоничното обществено съжителство и на мира.

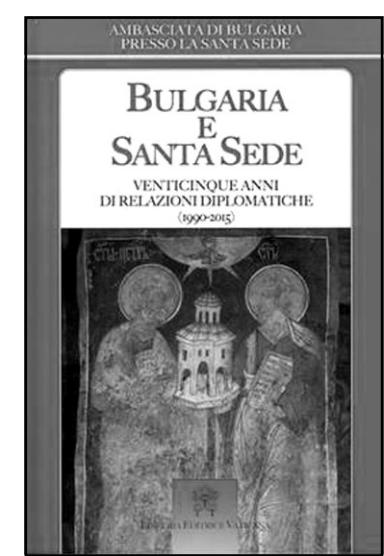
**Кардинал Пиетро Паролин,
държавен секретар**

1150 години и 25 от тях

От стр. 1

войската династия на Светия престол. Говори също и Людмил Попов, временно управляващ на посолството на България в Рим в периода 1982-1984 г. - по време на следствието и процеса срещу Сергей Антонов във връзка с „българската следа“ при покушението срещу папа Йоан Павел II, и посланик в същото посолство по време на пристигането на първия апостолически нунций в България.

На представянето бяха епископите Георги Йовчев и Христо Пройков и много свещеници и монахини от Католическата църква, гости от дипломатическите мисии в България, представители на Българската православна църква, на мюфтийството, на българо-италиански търговски дружества и други. Д-р Кирил Карталов - съставител на книгата, благодари на всички, допринесли за издаването ѝ и за нейното представяне.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

**Директор
свещеник Благовест
Вангелов**

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин planina“ № 7
Тел. (02) 41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Католически свят

Йерусалим. Комисия от епископи от Светите земи - Израел, Палестина, Сирия, Йордания и Кипър, е обиколила територията и е установила, че най-голям дял отговорност за нарушаване на мирния процес в района има Израел, който постоянно нарушава примирието, арестува незаконно палестинци, отчуждава имотите им, разделя семействата, което води до насилие, особено сред младежите, които не виждат бъдеще и масово напускат земите си.

Сирия. В столицата Дамаск две католически черкви са били бомбардирани от неизвестни самолети. Разрушенията са големи, убити са десетима богомолци и над 50 са ранени. В Дамаск живеят 15 хиляди католици - мелкти и маронити, под ръководството на патриарх Григорий III Лахам.

Швейцария. Най-дългият подземен железопътен тунел в света - Готардският, е бил открит тържествено от предишния абат на бенедиктинския манастир в Айнзиделн Мартин Верлен. На церемонията са присъствали представители и на други религиозни общности, както и всички министри, начело с президента на Швейцария, и много официални гости от Австрия, Германия, Италия. Начело на германската делегация е била Ангела Меркел. Тунелът е дълъг 57 км.

Австралия. Папа Франциск е назначил 54-годишния епископ Винсент Лонг ван Нгуен за епископ на една от най-големите епархии в Австралия Парамата. Епископ Лонг ван Нгуен е виетнамец. На 19 години избягва със семейството си от Виетнам и отива в Австралия; следва в семинария, университет, посътпва при отците конвентуалци. От 2008 г. е ръководител на федерацията на францисканците минорити за Австралия и Азия. От 2011 г. е помощен епископ за Мелбурн.

Унгария. Унгарският кардинал Петер Ердьо, председател на Съвета на европейските епископски конференции, е заявил, че католическите епископски конференции в Европа не са на еднакво становище по бежанските въпроси. При всяко събиране се изказват различни мнения и не се вземат сериозни мерки, което води до пренебрегване на толкова важния проблем. Мнозина представители на малките страни остро критикуват безразборното приемане на всякакви бежанци, особено на млади хора, които вместо да остават в собствените си страни и да бранят земите си, бягат и търсят лесен живот в Европа и така джихадистите завземат незащитените им земи. Други представители критикуват свободното приемане на мюсюлмани, които се оказват исламисти.

Германия. Християнските организации за човешки права остро критикуват политиците и Църквите за „хаоса и насилието“ в бежанските лагери и определят ситуацията като много опасна. В смесените бежански домове и лагери царят „страх и паника“ сред християните, които са подложени на нападения, дискриминация, побоища, сексуални насилия и смъртни заплахи от страна на мюсюлманите, които са мнозинство.

От подобни заплахи се оплаква и персоналът, работещ в лагерите; затова някои хора напускат и често лагерите остават без обслужване. Многочестно проверявящите са настоявали мюсюлманите да бъдат отделени в самостоятелни домове и лагери. Освен това мюсюлманите не приемат храни, без да провесят дали в тях няма свинско месо. Има и случаи полицаи мюсюлмани да се съюзяват с бежанците, да ги подкрепят и закриват.

+ + + Неотдавна от катедралата в Кьолн бе открадната реликва на свети папа Йоан-Павел II (1978-2005) - капсула с малко парче плат, напоено с кръв от светеца. Предстоятелят на катедралата отец Герд Бахнер е обявил награда от 1500 евро за връщането ѝ.

+ + + Под егидата на архиепископа на Кьолн кардинал Райнер Мария Въйлке бе честван 800-годишният юбилей на доминиканския орден в Германия и Австрия. Основателят му свети Доминик (1170-1221) основава ордена, наречен също Орден на проповедниците, през 1216 г. Днес в Германия и Австрия служат 150 доминиканци и 2500 доминиканки. Общиният брой на доминиканците по света е 5500, а на монахините - 24 хиляди. Миряните - членове на ордена, са над 120 хиляди. Орденът се ангажира с благотворителност, образование и възпитание.

Бразилия. Малкият бразилски град Имбитуба ще „засенчи“ световноизвестната статуя на Христос Спасител в Рио де Жанейро. В него понастоящем се изгражда статуя на света Паулина на Страдащото сърце Исусово (1865-1942). Тя ще е висока 46,5 м, т.е. с 8,5 м по-висока от тази на Христос в Рио. Родената в Италия светица с гражданско име Амабиле Лучия емигрира през 1875 г. в Бразилия, където през 1890 г. - като поема със своя приятелка грижите за една болна от рак в последна фаза - поставя началото на конгрегацията на Малките сестри на Непорочното зачатие, одобрена от епископа през 1895 г. Тя основава 45 къщи на конгрегацията. През 1991 г. папа Йоан-Павел II я провъзгласява за блажена, а през 2002 г. е провъзгласена за светица - първата светица на Бразилия. Статута ѝ се строи на хълм, висок 280 м.

Франция. Завърши тазгодишното 58-о международно военно поклонничество в Лурд с участието на 40 страни с над 15 хиляди военнослужещи. То се проведе под мотото „Неговата врата е ви-

наги отворена“, тематично свързано с Извънредната юбилейна година на милосърдието. През деня военният състав са посещавали свети места, присъствали са на литургии, шествия, вечер военни оркестри са огласили площа с духовна, класическа и народна музика.

Полша. От 26 до 31 юли в страната ще се състои Световната младежка среща (СМС) с папа Франциск. Очакват се над два и половина милиона младежи католици от цял свят. На 27 юли в Краков папата ще се срещне с полския президент, с епископите и с представителите на католическата общност. На 28 юли той ще посети светилището „Ясна Гура“ в Ченстохова, където ще се помоли пред Черната Мадона в параклиса, след това ще посети манастира и ще отслужи литургия по случай 1050-ата годишнина от покръстяването на Полша, а вечерта ще се срещне в Краков с младежите. В петък, 29 юли, с хеликоптер папата ще посети някогашния нацистки лагер в Освиенцим, където ще се срещне с бивши лагерници. После ще се върне в Краков, ще посети детска клиника и университета. Вечерта ще участва в Кръщен път на тема: „Блажени милосърдните, защото те ще бъдат помилвани“, което е имотото на СМС. В събота вечерта Светият отец ще участва в бдение на открито заедно с младежите в околностите на Краков, а в неделя на същото място ще отслужи тържествената заключителна литургия, на която се очакват над три милиона вярващи. След това ще се срещне с младежите, ще се срещне с доброволците и към 18.30 ч. ще отлети за Рим.

Ватикан. Във ватиканския дом „Санта Марта“ е заседавала Библейската комисия под ръководството на префекта на Конгрегацията за доктрината на вярата и председател на Библейската комисия кардинал Герхард Мюлер. Работата на събранието е ръководено от генералния секретар на комисията отец Пиетро Бовати. Комисията е разглеждала и обсъждала богословски въпроси и тълкователни въпроси, свързани с Конгрегацията за доктрината на вярата. Папската библейска комисия е учредена от папа Лъв XIII (1878-1903). Днес нейни членове са над 20 специалисти по Нов и Стар завет от цял свят.

+ + + Папа Франциск е приел на частна аудиенция президента на ФИФА Джани Инфантино и във връзка с негативните процеси във федерацията е заявил: „Изчистете пътищата, въведете ред и поченост. Футболът е оръжие в положителен смисъл - той трябва да служи за възпитание и социално приобщаване на децата“. Инфантино е уверен папата, че неговата мисия е „възпитание и развитие“. Папа Франциск шеговито му е отговорил: „Много съжалявам, аз лично не мога да помогна, тъй като вече не играя“. Инфантино е подарил на Римския епископ

футболно трико и медал от Шампионската лига, спечелен от Реал Мадрид в Милано.

+ + + В рамките на Извънредната юбилейна година на милосърдието Светият отец организира „юбилей на свещениците“ и от 1 до 3 юни над шест хиляди свещеници и семинаристи участваха - начело с папата - в размишления в три папски базилики в Рим - „Санта Мария Маджоре“, „Сан Паоло фуори ле мур“ и Латеранската базилика.

+ + + Папата е приел на частна аудиенция 35 представители на международния съюз на католическите дякони от цял свят. В приятна атмосфера и разговор папа Франциск е нарекъл дякона Лицето на Църквата във всеядневния живот. Международният съюз на католическите дякони е основан през 1965 г. в Рим със седалище Ротенбург, Германия. Вторият ватикански събор (1962-1965) учреди служението „дякон“, което може да се изпълнява и от женени. Първият постоянен дякон в света бе ръкоположен в епархията на Кьолн, Германия, през 1965 г. Днес в 130 страни служат над 44 хиляди постоянни католически дякони.

+ + + Папа Франциск е приел на частна аудиенция аржентинката Лидия Гереро. Тя е майка на 43-годишния Виктор Салдано, който през 1996 г. е осъден в гр. Тексас, САЩ, на смърт по обвинение за убийство на бизнесмен. Осъденият очаква да бъде изпълнена смъртната присъда. Майката е отишла при папата с двама адвокати. Светият отец е обещал да посредничи пред американските власти да помилват затворника. И преди него папа Йоан-Павел II и папа Бенедикт XVI са посредничили пред американските власти за помилване. И тримата папи постоянно са настоявали да се отмени смъртното наказание.

+ + + Архиепископ Рино Физикела - председател на Папския съвет за Новата евангелизация и отговорник за организирането на юбилейната година, е съобщил, че от началото й през декември м. г. досега Рим са посетили над 9,9 милиона поклонници. Извънредната юбилейна година на милосърдието ще бъде закрита на 20 ноември т. г.

+ + + В папската гробница в подземието на базиликата „Свети Петър“ е изработен бял мраморен саркофаг без надпис. Говорителят на Ватикански архиепископ Федерико Ломбарди е казал, че новият саркофаг е направен по подобие на този на Йоан-Павел I и в него ще бъде погребан почетният папа Бенедикт XVI или папа Франциск.

+ + + Светият отец е приел на частна аудиенция президента на Сингапур Тони Тан. В 20-минутен разговор са били обсъждани въпроси предимно за човешките и религиозните права на граждани, които засега са много ограничени. Засегнат е бил и въпросът за справедливостта и мира в южните страни на Азия. В Сингапур живеят пет милиона местни жители, 2,5 милиона чужденци; от мест-

ните жители над 200 хиляди са католици.

+ + + На частна аудиенция папата е приел президента на Коста Рика Луис Гилермо Солис, придружаван от съпругата и от дъщеря си. Президентът е благодарил на папа Франциск за активната подкрепа на Католическата църква в областта на образоването, здравеопазването и социалната политика.

+ + + Римският епископ е приел на частна аудиенция министър-председателя на Холандия Марк Рюте, като главна тема на разговорите е бил проблемът с бежанската вълна, заляла цяла Западна Европа. Били са констатирани и добрите отношения между кралството и Светия престол. След срещата 49-годишният протестант е изльчил в Туитър снимка с папата с думите: „Той вдъхновява и въодушевява хората с посланията си на надежда и помирение“.

+ + + По повод 125 години от основаването на ватиканската обсерватория папата е приел на частна аудиенция млади астрономи, които посвещават летните курсове в обсерваторията. Той е посочил, че от основаването през 1891 г. от папа Лъв XIII (1878-1903) тя непрекъснато усъвършенства дейността си с най-нова апаратура и постотинен обмен с други обсерватории.

Ватиканският астрономически център се намира в папската лятна резиденция Кастелгандолфо. От 1582 г. йезуити астрономи наблюдават и изследват небето, но официално дейността на обсерваторията започва през 1891 г. Изследванията и наблюденията се ръководят предимно от йезуити. В края на аудиенцията папа Франциск е заявил: „Астрономията съдейства и способства за диалога между културите и религии. Ние всички жадуваме да узнаем истината, да узнаем как функционира тази необикновена, феноменална вселена“.

+ + + Конгрегацията за божествения култ и тайнства публикува декрет - по предложение на папа Франциск - да се повиши статутът на света Мария Магдалена и да се приравни с този на 12-те апостоли и 22 юли да се обяви за църковен празник. Според секретаря на конгрегацията архиепископ Артур Рош Мария Магдалена е била много обичана от Иисус, била е Негова ученичка, присъствала е на разпъването на Му и Го е оплаквала. Била е първата, видяла Христос след възкресението, и първата, известила това на учениците Му. Според преданието презимето Магдалена идва от родната й област Магдала. Според архиепископ Рош папа Франциск свързва това признание с извънредната юбилейна година на милосърдието, за да подчертаят ролята на женихите в Католическата църква.

В началото Мария Магдалена е била отъждествавана с гръшницата, която може с миро краката на Христос (Вж. Лк. 7, 36-50).

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1512)
юли 2016 г.

(Продължава от миналия брой)

Възвърнатото зрене на спепордения е предсуетен ефект от животворящата светлина на Христовото възкресение, така както прочуването и проговарянето на глухонемите, прохождането на парализираните, очистването на прокажените и прочие чудеса, които по силата на Христовата смърт и възкресение възвръщат не само здравето, но и достойнството на человека, са докосване, приближаващо человека до Бог, негово духовно изцерение, носещо радостта от живота, живян вече не сам, но с близкия и с Бог. Затова и заръката „недей греши вече“, за да не те постигне нещо по-лошо, не се отнася само за земния живот, а основно за последствията за вечността. Иисус предизвестява неколократно предстоящата Си смърт и възкресение пред учениците, говори им с образи като мъката на родилката, която се забравя от радостта по новороденото, говори им за зърното, което трябва да умре, за да даде след това плод, казва им и притчата за лозарите убийци, които ще убият сина на господаря на лозето извън самото лозе така, както Христос ще бъде разпънат извън Йерусалимските стени.

Иоан Кръстител прозря в Иисуса „Агнецът Божий, Който взема върху Си греха на света“ (Ин. 1, 29). Божият син ще умре в същия час, когато колят жертвениките агнета за юдейската Пасха. Преди да бъде отведен от войниците, на Тайната вечеря Иисус ще каже: „Вземете, яжте; това е Моето тяло... пийте от нея всички; защото това е Моята кръв на новия завет, която за мнозина се пролива за оправдане на грехове“ (Мт. 26, 26-28).

Ако погледнем в иконата, апостол Яков сякаш не успява да се откъсне от земята. В своите послания той е по-прагматичен, говори за делата, без които врата е мъртва, за търпението, против раздорите и пристрастиято, т.е. той е така да се каже по-земен, сравнявайки го с първото ниво на човека - физическото (soma - тяло). Второто ниво - това е психическото, човекът като душа и като разум. За това ниво е характерна способността да решава, да търси сигурността, знанието, ниво на самосъзнанието все още егоцентрично, търсещо да доминира, да контролира, да разбира, все още неотворено към другия. Апостол Петър в епизода на Преобръжението предлага да построи три сенника - „за Христа един, за Мойсей един и един за Илия“. Той все още гледа по човешки на Иисус, поставяйки Го на едно ниво с Мойсей и Илия. Други виждат тук голямото му желание това чудо да продължи непрестанно - така както при Възнесението апостолите не искат да се разделят с Възкръсната. В иконата Петър е погледнал все пак към Христос, но никак си несигурно търси Неговата близост. Пък също той е, който ще каже: „Ти си Синът на живия Бог“; той е търсещият да разбере, да познае.

В западния манталитет често душевното се идентифицира с духовното, но за да се достигне духовното, не е достатъчно само знанието. Необходимо е да се влезе в личен контакт с Другия, с Бог, необходима е любовта - това е пътят на апостол Иоан, любимия ученик и автор на думите „Бог е любов“. Необходими са близост, връзка, лично отношение; изместване на центъра от себе си към другия, разчитайки изцяло на ближния и Бог.

Иконата „Вход Господен в Йерусалим“ също не е далеч от нашата основна тема. Атмосферата е в непосредствена близост с Пасхата, едно предизвестие за победата Христова над смъртта. Не напразно евангелието от Иоан тук

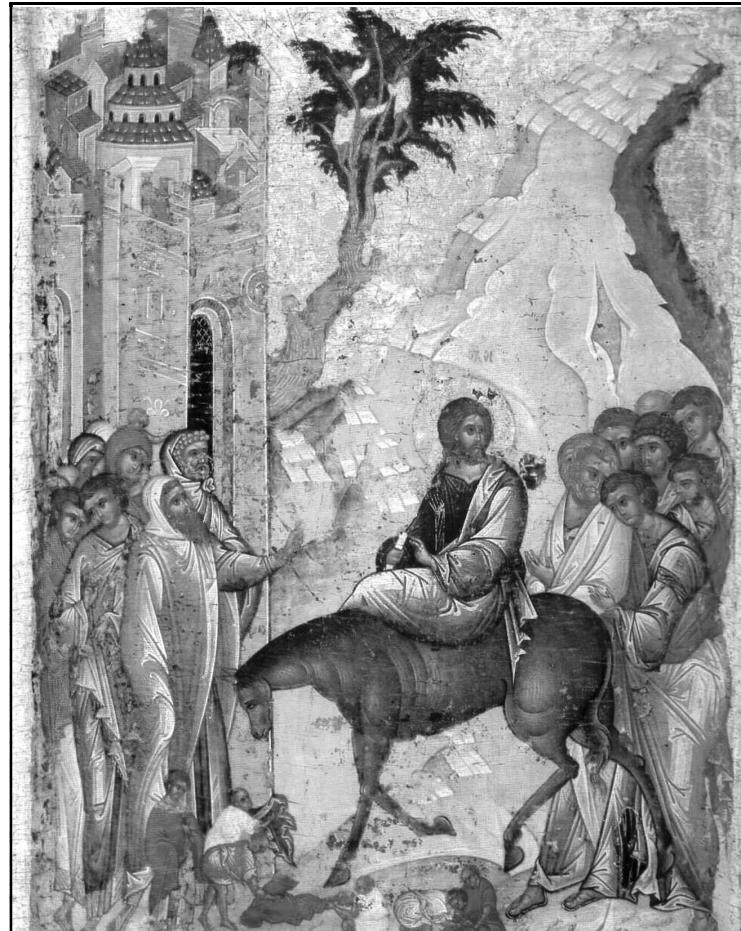
продължаваме с предобразите и образите на Смъртта и Възкресението Христови, този път видени в иконата на Рождество Христово от школата на Рубльов, намираща се в Третяковската галерия в Москва. Детето Иисус е изобразено необично, повито в плащаница вместо пелени, така както евреите погребвали своите мъртвци. Положено е в каменен гроб вместо в дървена ясла, както бихме очаквали. Неговото раждане е само една прелюдия пред славната му Кръстна смърт и Възкресение, само едно начало на спасителната му мисия. Той затова се роди, за да даде живота Си в жертва за наше грехове, за да ни пречисти, изкупи и възстанови. Гробът Христов е не само символ

на мрачната и студена пещера (детайл, взет от апокрифното „протоевангелие на Яков“, XIV. 3 - XV. 1) е символ на греха и на смъртта в контраст със светлината, която изльчва Младенецът, препратка сякаш към Исаия, който казва: „Народът, който ходи в тъмнина, ще види голяма светлина; върху живеещите в страната на смъртната сянка ще блесне светлина“ (Ис. 9, 2, цитиран от Мт. 4, 16).

Черна е и пещерата в подножието на Кръста от иконата на Разпятието; в нея виждаме нарисувани череп и кости. Според преданието Голгота е на мястото на гроба на Адамов. Вината на стария Адам на грехопадението ще бъде изкупена с кръвта, стичаша се по Кръста на Новия Адам - Христ

Образи и първообрази на Христовата смърт и възкресение

„Влизане в Йерусалим“
Манастир „Свети Дионисий“,
Атон, Гърция, 1547 г.

на Неговата смърт, но преди всичко на Неговото Възкресение. Гробът е изобразен само за да бъде останен празен, плащаницата - само за да бъде оставена на страна. Смъртта не е последната дума на живота, но само преход - Пасха. Младенецът е също символ на невинността; само Невинният би могъл да се принесе в жертва за другия, вместо другия, само Неговата жертва би била „чиста“. И при най-малката виновност жертвата не би била в името на другия, но „заплащаща“ собствената виновност, не би била чист алtruизъм. Само жертвата би могла да прости на палача, на виновника, другите (тези, гledащи отстрани) нямат думата, защото не са жертви. Христос е Този, Който невинен доброволно стана жертва на наше място (на мястото на всеки грешник) и затова Той може и има право да прощава от име на жертвите, от висотата на собствената Си чиста само жертвта.

избирайки себе си, упорствайки в своето си, недопускайки пропукването на леда, което би ни довело до светлината, защото всяко пропукване е разкъсване, то е криза, то костта, то изисква усилие за промяна, издаващо слабост и нужда от помощ. Без това разкъсване, без това покаяние нощта би си останала, защото насила никой не би я прогонил, дори и Господ, Който зачита нашия избор. „И светлината в мрака свети, и мракът я не обзе“, казва евангелист Иоан (1, 5). Светлината на Възкръсната е по-силна от тъмнината на пещерата, препратящи към друга икона - тази на „Слизането в Ада“, където Възкръсната разкъсва веригите на окованите, разчупва вратите и ключалките адови, за да изтръгне от мрака на преизподнята Адам и Ева - праотците на грехопадението наше, издърпвайки ги нагоре. Разбира се, всяко действие на едно от лицата на Светата Троица никога не е еднолично, то въвлича в съучастие цялата единосъщна и неразделна Троица. Така е при Възкресението, където Божият син се оставя да бъде възкресен от Отца чрез Светия Дух. Така е при сътворението, при Рождество Христово, при кръщението; това е загатнато в иконата от единствения лъч светлина в пещерата, идващ от звездата, която на края над Младенца се разделя на три.

Подобно е и в иконата на Христовото кръщение, където също има три лъча, идващи от небето, както и при Благовещението. Троичното присъствие е потвърдено и от тропара (глас 1) на празника Богоявление: „При кръщението в Йордан, Господи, се откри поклонението на Света Троица...“.

Обща за изброените икони е и темата за светлината, богато застъпена и в богослужебните празнични текстове. Тропарът (глас 4) на Рождество възпява: „Твоето раждане, Христе, Боже наш, озари света със светлината на богоизнанието...“. Ето и кондака (глас 4) на празника Кръщение, наречен също Просвещение, на гръцки „фотизмос“: „Явил Си се днес на вселената и Твоята светлина, Господи, се отрази върху нас, които разумно Те възпяваме...“. И ще цитирам само още песен 5 от канона на пасхалната утрена: „От ранна утрин да подрам... И да видим Христа - Сънцето на правдата, как озарява всичко с живот“. Общ е и контрастът със земните пропasti, пещери и дълбоки води от иконите на Рождество, Кръщение, Разпятие, Възкресение, Преображение, чийто символ е смъртта - грехът, противоположното на живота. Река Йордан е образ на дълбоката вода, където няма живот за човека - подобно на Преизподнята. В подкрепа е кондак глас 6 от утрната на 7 януари: „Плотскаго Твоего присъствия убоявся Йордан, страхом возвращается“. Също първият антифон от литургията на Богоявление, препредаващ псалм 113, 3-5: „Морето видя и побегна, Йордан на зад се върна; какво ти е море, че бягаш, и тебе, Йордане, че назад се върна?“.

Отец Петко ВЪЛЛОВ
(Следва)

Помирение между арменския и турския народ и мир в Нагорни Карабах

„Само любовта заличава предразсъдъците и позволява да се признаят грешките, само откитото отношение към нашия брат пречиства и подобрява нашите убеждения.“ Това е посланието, което папа Франциск отправи по време на икуменичната среща, която се проведе в събота след добед на площад „Република“ в Ереван в присъствието на арменския католикос Карекин II и на президента Серж Саркисян. Посланието визира втория етап от кавказката визита на папата, предвидена за септември, когато ще посети Азербайджан и Грузия, участващи в 30-годишния конфликт за независимостта на християнския анклав в Нагорни Карабах.

В словото си папата изтъква уникалната история на арменския народ, „пропита от здрава вяра и необятно страдание, история, богата на прекрасни свидетели на Евангелието“. Многобройните светци са „нашите звезди в небето, които блестят над нас и ни показват оставащия ни път

на земята към пълното единение“, подчертава папа Франциск.

Папата припомни предишните срещи между Католическата и Арменската апостолическа църква, които са израз на „реално и съкровено единение“: „Нашите срещи не са размяна на идеи, а размяна на дарове“. Единението не е

Папа Франциск в Армения

„стратегическо предимство в търсене на взаимен интерес, а онова, което Иисус иска от нас и което трябва да извършим с добра воля и с всички сили за осъществяването на нашата мисия: да дадем на света Евангелието“. За да се осъществи това единение, посочи папа Бергольо, „не е достатъчно доброто желание“, а молитвата на всички, „да се молим едни за други и едни с други“.

Франциск призова християните да работят за „нарастването на взаимната любов“, тъй като само любовта може да излекува паметта и да изцери раните от миналото“. Затова християните са призвани „да имат смелостта да изоставят твърдите убеждения и собствените си интереси в името на любовта, която се снижава и се дарява в името на смирената любов“. „Не

На стр. 7

По време на своя четиричасов полет към Армения папа Франциск прелетя над Хърватия, Босна и Херцеговина, Черна гора, Сърбия, България и Турция. Прелети над България, папата отправи поздравителна телеграма към президента на страната Росен Плевнелиев, в която се казва:

„Прелети над България по пътя ми към Армения, отправя моите сърдечни поздрави към Ваше Превъзходителство и Вашите сънародници. Призовавам над всички вас благословията на Всемогъщия Бог за мир и благоденствие.“

Папа Франциск и арменският католикос Карекин II...

От стр. 1

растраняващата се омраза, дискриминацията и насилието. Оправдаването на такива престъпления на базата на религиозни идеи е неприемливо, „защото Бог не е Бог на безредие, а на мир“ (1 Кор. 14, 33). Освен това зачитането на религиозните различия е необходимото условие за мирното

В общата декларация йерархите засягат секуларизацията, като посочват, че тя обхваща „широки обществени сектори, отчуждава от духовното и божественото и неизбежно води към десакрализирано и материалистично виждане за човека и човешкото семейство“. В този контекст лидерите на Арменската апостолическа църква и на Католическата църква изразяват „безпокойство за кризата на семейството в много страни“, като декларират еднакво виждане за семейството, основано на брака между един мъж и една жена.

Накрая двамата духовни лидери потвърждават, че „въпреки продължаващите разделения между християните все по-ясно се разбира, че онова, което обединява, е много повече от онова, което разделя. Това е базата, върху която трябва да се прояви единството на Христовата църква според думите на Господ: „Да бъдат всички едно“ (Ин. 17, 21). През изминатите десетилетия отношенията между Арменската апостолическа църква и Католическата църква навлязоха в нова фаза, укрепени от нашите взаимни молитви и общия ангажимент за преодоляване на съществуващите предизвикателства. Днес ние сме убедени да развиваме тези отношения, започвайки дълбоко и по-осезаемо сътрудничество не само в богословската сфера, а също в молитвата и активното сътрудничество между местните общности, с перспектива за споделяне на пълното общение и конкретни знаци за единението.“

Папата и Карекин II призоваваха вярващите да работят заедно за утвърждаване на християнските ценности в общество, които допринасят за изграждането на цивилизацията на справедливостта, мира и човешката солидарност. „Пътят към помирението и братството е открит пред нас. Нека Свети Дух, Който ни води към пълната истина (Ин. 16, 13), да ни подкрепя в нашите усилия за изграждането на мостове на любов и общение между нас.“

Икуменизъмът е силен знак за света

Когато нашите действия са вдъхновени и водени от любовта към Христос, нарастват съзнанието и взаимното уважение и се създават подходящи условия за плодотворен икуменизъм, който демонстрира на хората с добра воля и на цялото общество един конкретен път за хармонизиране на конфликтите. Това изтъкна папа Франциск по време на молитвата с католикоса на всички арменци Карекин II в катедралата на Ечмиадзин - първи етап от тридневната му визита в Армения.

По време на литургичното честване арменски хор изпя молитвата „Отче наш“, а двамата йерарси прочетоха псалм 121, в който се казва: „Зарадвах се, когато ми казаха: да идем в дома Господен. Ето, нозете ми стоят в твоите порти, Иерусалиме“.

В словото си папа Франциск припомни важната роля на вярата „дала на Армения нейната особена идентичност и превърнала я в посланик на Христос между нациите“. „Христос е вашата радост, вашата светлина, сънцето, което ви озари и дари нов живот; придвижвал и подкрепял ви в моментите на най-голямо изпита-

ние“, каза папата. „Прекланям се пред милосърдието на Господа, поискав Армения да стане първата християнска нация във време, когато в Римската империя са вилнеели преследванията.“ Папа Бергольо подчертава, че за Армения вярата не е като дреха, която се използва според обстоятелства или ползата, а една „реалност, която е част от нейната идентичност и огромен дар, който трябва да се приеме с радост и да се съхрани с цената на собствения живот“. Тази идентичност се характеризира със „значимия и свят знак на мъченничеството, станало постоянен елемент в историята на арменския народ“.

Папата припомни изминатият път от Католическата църква и от Арменската апостолическа църква посредством „открiven и братски диалог с цел да се достигне пълното споделяне на евхаристичната трапеза“.

„В един свят, белязан от конфликти и разделения, от тежки форми на материална и духовна бедност, от експлатацията на хора - дори деца и възрастни, от християните се очаква свидетелство на взаимно уважение и сътрудничество“, подчертава папа Франциск. „Търпеливите и обновени усилия към пълното единение“ както и „общите инициативи предвид общото благо“ - посочи папата - са като „светлина в тъмната нощ и призив

да се приемат различията в духа на милосърдието и взаимното разбирателство“.

Папата изтъква и важната роля на икуменизма, който преминава отвъд видимите църковни граници, защото представлява силен призив към всички за „помирение на различните мнения чрез диалог и оценяване на общото“. Освен това, допълни Светият отец, „икуменизъмът пречи за манипулирането на вярата, защото задължава да се открият автентичните корени, да се предава истината, зачитайки достойнството на всеки човек“.

„Светът спешно се нуждае от убедително християнско свидетелство, за да покаже, че Христос е жив и действащ, способен винаги да разкрие нови пътища на помирението между народи, цивилизации и религии“, завърши папата. Накрая отправиapel християните, вдъхновени от Христовата любов, да демонстрират на обществата „конкретен път за помиряване на конфликтите, които измъчват гражданско общество и дълбаят дълбоки различия, които трудно се лекуват“.

съжителство на различните етнически и религиозни малцинства. Именно защото сме християни, ние сме призвани да търсим и развиваме пътищата на помирението и на мира. По този повод изразяваме също нашата надежда за мирно решаване на въпросите в Нагорни Карабах.“

„Обръщаме се към вярващите от нашите Църкви да отворят сърцата си и обятията си за жертвите на войните и тероризма, за бежанците и техните семейства - заявяват още двамата духовни лидери в общата декларация. - Нашата карта са поставени нашата хуманност, солидарност, състра-дание и благородство, които могат да бъдат изразени по подходящ начин само чрез не забавна и практическа подкрепа с ресурси. Признаваме, че много вече е направено, но подчертаваме, че много повече се изиска от политическите отговорници и международната общност, за да се осигури правото на всички да живеят в мир и сигурност, подкрепата на правовата държава, защитата на религиозните и етническите малцинства, борбата с трафика и контрабандата с хора.“

„Kapumac“ - егно човешко семејство

Милостърдие в действието

**1615 души в нужда получиха
всекидневни и периодични грижи
от сътрудниците
на „Каритас“ през 2015 г.**

Като структура на Католическа църква „Каритас“ поставя в центъра на своето внимание хората от „периферията на света“, които живеят в бедност и в страдание и които се нуждаят от грижа и подкрепа, така че да могат да живеят достойно.

През 2015 г. „Каритас“ в България подпомогна 1615 нуждаещи се чрез реализирането на 33 услуги, концентрирани в дневни центрове и мобилни кабинети, като едновременно с това сътрудниците от енорийските организации всекидневно се срещаха с хората в уязвимо положение и им оказваха своеевременна подкрепа и грижа. Сред хората, на които „Каритас“ окажа подкрепа през 2015 г., са: 462 болни възрас-

Сътрудниците в „Добрият самарянин“ възврнаха у мен надеждата да си намеря дом и да започна живота си отначало

Лична история на Ценко Костов, бивш бездомен, днес социален работник в приюта „Добрият Самарянин“ към „Каритас“ - Русе, и участник в регионалната конференция на „Каритас Европа“.

„Още като дете усещах пре-
комерен родителски контрол,
особено от страна на баща ми,
който в желанието си да се ре-
ализира по-добре от него в
жизнта, ме принуждаваше да
надскачам себе си във всяко
едно отношение. Личната му
неудовлетвореност се излива-
ше върху мен чрез непрестан-
ни упреци и обиди, които пре-
раснаха в побоища. В един мо-
мент това стана всекидневие
вкъщи. С никого от родители-
те ми не можех да споделям
нещата, които ме вълнуваха,
проблемите и мечтите си.

Започнах да търся начин да се спася от ситуацията. Междудвременно започнах да се събирам с по-големи момчета от мен, които не ходеха на училище, разполагаха с пари и всяваха страх у останалите в квартала. Те ме използваха да им върша различни услуги - да пренасям и получавам малки пакети, като за това ми плащаха дребни суми. Това бяха първите ми спечелени пари. Чувството, че не съм напълно зависим от баща ми, беше опияняващо.

Последва срещата ми с ма-
рихуаната, обири на квартал-
ни магазини, за да си наба-
вям редовно, сбивания и неми-
нумо изгонването ми от въз-

ти хора; 71 жени в неравното положение и техните деца (общо 102); 724 деца и младежи в рисък и с увреждания; 358 бездомници. Освен тях близо 500 бежанци и мигранти получиха психологияческа помощ, обучение по български език, социални консултации и практическа помощ при търсене на жилище и работа. Предоставени са и здравни грижи и специализирано консултиране на 2283 души, зависими от психоактивни вещества. Освен проката подкрепа за хората в уязвимо положение „Каритас“ реализира и застъпнически действия пред отговорните институции, насочени към прилагането на трайни мерки за намаляване на бедността и социалното изключване.

щи. Аз бях провал за родителите ми. Подслонявах се при приятели, междувременно започнах да се занимавам и с продажба на дрога, за да имам с какво се издържам.

След няколко акции на полицията голяма част от моите „покровители“ бяха арестувани и вкарани в затвора. Аз бях принуден да издам някои от снабдителите, за да се спася.

Избягах при роднини в друго населено място. Там се опитах да започна на чисто. Намерих си работа, всичко се подреждаше. Скоро обаче затвориха фабриката и останах без пари. Не можех да остана да живея на гъ尔ба на хората, които ме подспониха.

Започнах работа в черноморски курорт, но там бях измамен от работодателя ми и без никакви средства се върнах в родния ми град, за да поискам прошка от родителите си. За съжаление те не ми простиха. Останах на улицата. Пробвах няколко пъти да работя, но миналото ми ме застигаше, пък и много хора имаха да ми отмъщават. Бях в

пълна безизходица.

Така се озовах в приюта за бездомни хора „Добрият самарянин“ към „Каритас“ - Русе. Тук освен подслон получих човешко отношение, намерих приятели. Помагах за лежащо болни, в градината и в кухнята. Скоро ми предложиха да ме назначат на работа. Това ме окуряжава, че ще си намеря дом и ще започна живота си отначало.“

Над 300 сътрудници и подкрепени от „Каримас“ хора обсъждаха проблемите, свързани с бедността и бежанската криза в Европа

Сътрудници от мрежата на „Каритас“ в България взеха участие в регионалната конференция на „Каритас Европа“, която се проведе в Лурд в дните 23 - 26 май 2016 г. На нея присъстваха над 300 представители от 42 европейски организации на „Каритас“, сред които имаше служители, доброволци на „Каритас“ и бедни хора, живеещи „в периферията на света“. Всички те обсъждаха проблеми, свързани с бедността сред децата и семействата, социалното изключване, бежанска криза и социалната икономика. По време на конференцията бе обсъдена и приета и Стратегическата рамка на „Каритас Европа“, задаваща основните ценности и принципи - ключови за дейността на европейското семейство на „Каритас“.

Въз основа на взетите решения „Каритас Европа“ излезе с общ апел към европейските лидери, призоваващ за повече солидарност между държавите и народите за постигане на общото благо; за гарантиране зачитането на социалните права, включително и правото да бъдеш защитен от изпадане в бедност и социално изключване; за обединяване усилия с гражданите, неправителствените организации и Църквите за изграждане на нов проект за Европа, базиран на солидарността, братството и достойнството.

„Каритас“ - едно голямо семейство, посветено да бъде в помощ на тези, които се нуждаят от подкрепа и грижи

**Впечатления на Мария Хамбарлийска, доброволец към „Каритас Витания“
и участник в регионалната конференция на „Каритас Европа“**

Регионалната конференция на „Каритас Европа“ бе за мен едно невероятно преживяване, за което съм безкрайно щастлива. Програмата беше изготвена така, че човек да разполага с достатъчно време за всичко - от това да пие кафе, до това да се придвижи до мястото, на което се провеждат уркшоповете и споделянето в братства, тъй като „La Cité Saint-Pierre“ е доста голям комплекс.

Работата по групи ми даде възможност да се запозная с хора от различни краища на Европа, които са обединени под същността на „Каритас“ - да бъдеш милосърден и да помагаш на хората в нужда. Освен

правителството, ресурси, пазар за произведените продукти. След като прочетохме и резултатите, които „Каритас Европа“ очаква до 2020 г., дадохме и своите препоръки към тази рамка заедно с останалите две групи, чиято тема бе като нашата. Когато събрахме всички предложения и чрез гласуване избрахме четири от тях, ги представихме на последната сесия за приемане на окончателната рамка за 2020 г. Много съм радостна, че получих шанса да представя част от тези препоръки пред борда на „Каритас Европа“ и пред всички участници в тази конференция.

то това е семейство - едно голямо и задружно семейство, посветено на това да помага на тези, които се нуждаят от помощ и грижи.

И накрая, но не на последно място, разбира се, е посещението ни в Лурд - светилището на Божията Майка, което събира десетки хиляди вярващи от всяко кътче на земята. Чудо - това е думата, която изниква в съзнанието ми, щом чуя това име. Невероятно е чувството да видиш колко много хора участват в шествието със свещи и с висок глас пеят „Здравей! Здравей! Здравей, Марий!“ и протягат ръцете си, в които държат запалени све-

магаш на хората в нужда. Основната тема на групата, в която бях аз, беше социалната икономика. Бе ми изключително интересно да чуя какъв опит имат другите организации на „Каритас“. Но преди да обсъдим каквото и да е, всеки от нас се представи и нарисува нещо, което е негов личен символ и което го характеризира. Обсъдихме кои са най-важните неща, за да просъществува и да се поддържа една социална икономика: добра стратегия, развита мрежа, подкрепа от Църквата, общината, споделянето в братства беше още един прекрасен аспект от всичко това. В тези малки групи от по осем души цареше приятелство, разбиране, толерантност и атмосферата предоставяше възможност на всеки да сподели мислите си върху цялото преживяване на то ва да бъдеш част от „Каритас“ или върху това какво те спира, за да бъдеш неотълчен последовател на Бог. Там създадох много приятелства и имах възможността да разговарям с хора от Англия, Швейцария, Полша, Босна и Херцеговина и много други страни.

ИСТИНА
VERITAS
Брой 7 (1512)

Героинята свете Естир

В Библията има две книги, носещи името на жени - последната историческа книга в Стария завет е книгата „Естир“, а другата е „Рут“. В книга „Естир“ е разказан епизод, който не третира основни събития от историята на юдейския народ. Разказът обаче оставлява състоянието на юдите, избрали да останат в Персия. Библистите указват на датировка, почти съвпадаща с времето, в което пророците Неемия и Езра, пребиваващи в Йерусалим, се опитват да повдигнат патриотичния дух на народа и да възстановят родината си. Книгата „Естир“ често е критикувана от богословите, защото там никъде не се споменава името на Бог. Въпреки това тази книга демонстрира с голямо майсторство промисъла на Бог и Неговата бдителност над избрания Му народ.

Събитията, описани в книгата, се развиват в царския персийски двор по времето на цар Асуир, известен в светската история с името Ксеркс. Днес странно ни звуци причината за детронирането на царица Астин - отказала да се покаже пред пияни принцове, но това

изглежда за епохата е била действително сериозна пропътка. Царят потърси и избра заместничка на Астин - красавата юдейска девойка Адаса (Естир). Тя била сираче, отгледана от братовчед си Мардохей - доверен служител на царя, който спечелва благоволението му, след като разкрива таен заговор, чиято цел е убийството на царя.

В царския дворец съперник на Мардохей е Аман - властен служител, намразил Мардохей заради отказа на юдена да му се поклони. С хитрост и машинации Аман манипулира царя, наклеветява Мардохей и успява да убеди Асуир да одобри план, според който юдите да бъдат унищожени за един ден. Мардохей се обръща към Естир за помощ и напомня, че Божието провидение я е издигнало за царица, за да спаси юдейския народ. Мардохей се уповава на нейната интелигентност и красота и е сигурен, че тя ще измисли начин да действа. Тя успява да отиде при царя без покана, като излага на риск собствения си живот. Предлага да организира празненство, на което да присъстват Асуир

и Аман. На празненството разкрива пред царя користните намерения на Аман. Царят е гневен и веднага нареджа да обесят Аман на бесилката, пригответа за Мардохей. Но законът на мидите и персите не може да бъде отменен и Асуир издава допълнителна заповед, като нареджа юдите да се въръжат и пригответят за отбрана.

Бог помага на юдите, които не само че успяват да се спасят, но победата им става повод много персийци да приемат юдейската вяра. За възпоменание на това историческо събитие се утвърждава празникът Пурим. Названието му произхожда от думата „пур“, която показва жребие, хвърлено от Аман, за да се определи в кой ден да бъдат избити юдите.

Естир означава „звезда“. Тя е героиня, патриотка. Със своята смелост и чар тя става инструмент на Божията воля за запазване на юдейския народ, за да произлезе по-късно от него Спасителят.

Мая ХИЛДЕГАРД
Бележка: Житието
на св. Естир е според
материалите от интернет.

Помирение между арменския и турския народ и мир...

От стр. 5

сметки и ползи, а смирената и благородната любов привлича милосърдието на Отца, Христовия благослов и изобилието на даровете на Свети Дух, изтъкна папа Бергольо. „Нека продължаваме нашия път с решителност, нека вървим устремено към пълното общение между нас!“

Папата отново спомена за трагедията на арменския народ през 1915 г., наричайки я „необятно и безразсъдно избиране“, което остава запечатано в паметта и „изгаря сърцето“. „Искам да потвърдя, че вашите страдания са и наши, те са страданията на членовете на мистичното Христово тяло; тяхното припомняне не е само уместно, но и наш дълг, за да бъдат предупреждение за всички и светът никога да не повтаря ескалацията на подобни ужаси!“

Вярата и паметта са движещите сили за християнина, посочи папата. „Християнската вяра е истинската сила, която може да променя и да разкрие мистичния и спасителен път към Пасхата“ и същевременно да превърне болката в „мирно семе за бъдещето“, подчертато. Паметта, „пропита от любовта, може да разкрие нови и изненадващи гъстища, по които омразата се превръща в помирение и може да се вярва в едно по-добро бъдеще за всички, в което миротворците са блажени“. Оттук иapelът на папата: „Всички трябва да положат усилия за полагането на основите на едно бъдеще, в което няма място за из-

мамната сила на отмъщението, неуморно да се работи за създаване на условия за мир, достоен труд за всички, грижа за най-нуждаещите се и неуморна борба срещу корупцията, която трябва да бъде изкоренена“.

Накрая папата се обръща към младежите, като каза: „Бъдещето ви принадлежи!“, призовавайки ги да станат „градители на мира, не адвокати на статуквото, а активни популяризатори на културата на срещата и помирението“. „Нека Бог благослови вашето бъдеще и позволи отново да се поеме пътят на помирението между арменския и турския народ, а мирът да настъпи в Нагорни Карабах.“

В тази светлина папата посочи фигуранта на „големия свидетел и творец на Христовия мир свете Григорий Просветител от Нарек, когото провъзгласи за Църковен учител, наричайки го „Учител на мира“. „Неговата универсална солидарност и хуманност са голямо християнско послание за мир и милосърдие за всички“, завърши папата. „Нека арменците бъдат посланици на мира.“

Преди папското слово католикос Карекин говори за важната роля на мира, припомняйки арменския геноцид, и благодари на папата и на всички, които полагат усилия за справедливостта. Арменският католикос пожела подобряване на отношенията с Турция, мир в Нагорни Карабах и намаляване на напрежението с Азербайджан.

Накрая двамата духовни лидери символично поляха растение, положено във ваза с формата на Ноевия ковчег. Земята във вазата е събрана от арменски деца в Армения и диаспората, а жестът с поливането символизира новия живот.

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1512)
юли 2016 г.

Черквата във Варна устоява на трусовете

От стр. 1

ния вход на сградата на военноморските сили на България.

Основната цел бе отново да посетя реставрираната католическа черква, макар това да бях сторил за първи път през 2015 г., съвсем насърко след нейното официално откриване и веднага отворена за редовни литургии и посвещения.

На входа ме посрещна енорийският свещеник Яцек Вуйчик. Първите ни стъпки попаднаха върху елипсовидните изображения от цветна мозайка на герба на отците пасионисти и до него цифрата 1885 - годината на нейното построяване.

Проектантите, реставраторите и изпълнителите на строителните работи са вложили прецизни умения и черквата отново има своето някогашно великолепие. Олтарът, скамейките, малкият орган и в музикално,

Светият престол и България - 25 години дипломатически отношения

От стр. 2

нето и негласното признание от страна на властите на Царство България на всичко онова, кое то монс. Анджело Ронкали извършва от името на Светия престол. Но на 23 февруари 1949 г. министърът на външните работи на България слага край на всякакво юридическо признание на присъствието на Светия престол в България. Сградата на апостолическата делегация - днес седалище на апостолическата нунциатура - е одържавена през 1951 г.

Следва мрачен период за присъствието на Светия престол в България. Контактите постепенно започват да се възстановяват, макар и неформално, по време на понтифи катите на Иоан XXIII, живял десет години в София, и на Павел VI. Значителна заслуга за това има монс. Агостино Казароли, отговарящ за отношенията със страните от Източна Европа, тогава управявани от комунистически режими, включително държавен секретар.

Той е архитектът на т. нар. Ватиканска Ostpolitik (Източна по литика). Важна роля за възстановяването на отношенията на България със Светия престол изиграва и посолството на България в Италия особено през 80-те години на ХХ век.

На 6 декември 1990 г. по искане на Република България са възстановени дипломатическите отношения между Република България и Светия престол. Първият апостолически нунций, монс. Марио Риччи, е назначен от папа Йоан Павел II на 28 февруари 1991 г. Така приключва щастливо един вековен път. Започва нов етап в отношенията между Светия престол и България.

Досега тук са пребивавали шестима апостолически нунции. С официалното си посещение в България през 2002 г. папа Йоан Павел II подпечата новия исторически етап в отношенията между България и Светия престол. Други важни посещения са тези на кардиналите държавни секretari: Анджело Содано през 2005 г. и Пиетро Паролин през март на настоящата 2016 г.

Моля да ме извините за дълъ

в интериорно отношение имат своето храмово присъствие.

На информационното табло на лицевата фасада моето любопитство видя и записа следното: „Католическата църква „Непорочно зачатие на Дева Мария“ в гр. Варна на ул. „Преслав“ е построена през 1883/85 година. Девет години по-късно италианският консул в града дарява на църквата великолепен олтар от бял мрамор, докаран от Генуа. През 1912 г. и 1925 г. са правени пристройки и поправки.

От 1945 г. в България започват гонения срещу католиците. Последният енорийски свещеник е изгонен през 1973 г. Шест години по-късно вследствие на земетресение частично е разрушен покривът и църквата е окончателно разграбена.

Въпреки направените постъпки разрешението за реставрация се бави повече от 10 години и едва през 2006 г. започва възстановяването на църквата.

Вляво и вдясно на входа към ул. „Преслав“, в рамките на двета прозореца са поставени пластики с едри букви във вертикален ред:

„ЮБИЛЕЙ НА БОЖИЕТО МИЛОСЪРДИЕ“

12 ДЕКЕМВРИ 2015 Г. - 20 НОЕМВРИ 2016 Г.“

Към същата улица е и новата ограда от бетонен цокъл и декоративни метални звена, с порта към малко дворче, което води към директния вход на новоизградения енорийски дом.

За възстановяването на тази църква - макар и малка по размер за католиците на Варна и нейните гости, но прекрасна в архитектурно отношение - много усилия в началото положи отец Мариян Гронджел (вече покойник), но основната тежест понесе отец Яцек Вуйчик, който успя и заслужено се гордее.

**Никола КАРАДЖОВ,
София**

гото ми слово. Сега предоставям думата на представителя на българското правителство, г-н Румен Александров, зам.-министр на външните работи. След него ще представи своя доклад отец Бернар Ардура, председател на Папския комитет за исторически науки.

След това ще поднесе поздравление и ще даде историческото си свидетелство Негово величество Симеон Сакскобурготски, син на Цар Борис III и на Йоанна Савойска и министър-председател на Република България през 2001-2004 г. Като глава на правителството той прие тук, в България, светия отец Йоан-Павел II. Своето свидетелство ще сподели и Негово Превъзходителство д-р Людмил Попов, посланик на България в Италия през 1990-1991 г., преди това пълномощен министър и шарже д'афер през 1982-1987 г.

Благодаря за вашето внимание и търпение.

**Архиепископ Ансельмо Гуидо
Пекорари,
апостолически нунций
в България**

Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите

Хилядолетен юбилей

(Продължава
от миналия брой)

...А това казваме не за да ви забраним да вършите дори в тия дни такова нещо, тъй като нашата надежда не трябва да се възлага на дните, пък и цялото ни спасение трябва да се очаква не от дните, а от Бога Единственаго, Живаго и Истинския (1 Сол. 1, 9), но за да се отадете, ако няма неизбежна нужда, в тия дни по-усърдно от обикновено на молитва и да участвувате в тайните на такова голямо празненство; защото когато веднъж евреите, съблудавайки съботата, не пожелали да дигнат в съботен ден оръжие против неприятелите си, а всемогъщият Господ поискал да им покаже, че надеждата им и храбростта им трябва да се осланя само на него, и не на съблудаване на дни, били избили от тях хиляди мъже, тъй че тия, които останали живи, обхванати от разказия, казали от своя страна: „Ако всички ние постъпваме тъй, както постъпиха тия наши братя, и не се сражаваме с езичниците за нашия живот и за нашите наредби, те скоро ще ни изтребят от земята“ (1 Мак. 2, 40).

38. Вие казвате, че когато сте на стан, не можете да стоприте съвършена и подходяща молитва, и затова желаете да ви се изложи какво трябва да вършите. По тоя повод ние ви съветваме, напротив, колкото повече неприятелите свирепстват и нуждата или бедата налага, толкова по-настойчиво да се отдавате на молитва (Рим. 12, 12). Защото нашите отци са станали победители по-скоро чрез молитва, отколкото чрез бой, и са постигнали желанията си по-скоро чрез молитви, отколкото чрез сражения. Най-сетне Мойсей се молил, а Иисус Навин се сражавал, но първият побеждавал повече с молене, отколкото вторият - с воюване (Изх. 17, 11-13); и тъй по-изгодно е да се отклоним от оръжието, нежели от молитвата.

43. Какви животни и птици е позволено да ядем, Господ, доколкото съдя, очевидно е показал, когато след потопа е предоставил всички животни за ядене на Ной и синовете му, като казал: „И всички морски риби: във ваши ръце са те предадени; всичко, що се движи и живее, ще ви бъде за храна; като злак тревист давам ви всичко“ (Бит. 9, 2-3); пък и когато били показани от небето на блажения Петър в онния съсъд всички животни, макар и това да е необходимо да се разбира по-възвишено, се казва: „Заколи и яж“ (Деян. 10, 13). И тъй всяко животно, за чието ядене е доказано, че никак не е вредно за тялото, та човешкото общество го допушта за храна, не се забранява да се яде. Впрочем, както пише светият и красноречив учител Августин, човешката опит-

ност затова не допушта да се яде мърша, защото месото на неубитите, но умрели животни е смъртоносно и вредно за телесното здраве, заради което вземаме храна. Освен това, мнението на ония, които твърдят, че в яденетата има нещо нечисто, оборва сам Господ, казвайки: „Не това, що влеза в устата, осквернява чо-

В априлския брой на вестника поместихме покана на инициативен комитет, подкрепен от Католическата църква в България, във връзка с 1150 години от първото българско пратеничество при Светия престол и отговорите на папа Николай I по 115 питания на българите. В него се казва:

„Днес България и българският народ заедно с цяла Европа също са изправени пред лицето на важни политически и културни предизвикателства. Не толкова отдавна от историческа гледна точка прекрачихме границата между тоталитаризма и демокрацията. Няма и едно пълно десетилетие, откакто сме членове на Обединена Европа. Динамиката на заобикаляния

та на гласа, на звуковете и на сричките, от които се състои, е във всеки случай чисто, обаче по значение едното от тия две слова, с което се назовава „глупавият“, може да се назове „нечисто“ не поради своята природа, ами защото означава нещо нечисто. А онова, което е в образите на нещата „свинята“, това е във вида на нещата „глупав“; и както онова животно, така и тия две срички, с които се назовава „глупавият“, означават един и също нещо: като нечисто именно е поставено в закона онова животно затова, защото не преживя, но това не е негов порок, а негова природа. Има обаче хора, които се означават чрез това животно като нечисти по собствен порок, а не по природа. Те именно марк и да слушат охотно думите на мъдростта, никак не мислят после за тях. Защото да премяташ от вътрешността на паметта си към устата на мисълта всичко полезно, което си чул, поради сладостта на спомнянето, какво друго означава, освен да го преживяш

ловитба на месо. Защото колкото повече трябва да се отдаваме на божествени обреди във време на пост, толкова по-надалеч трябва да се отдръпнем от всички вредни забави, особено когато свещената история отбелязва, че никой, ако сам не е бил от нечестивите (Бит. 10, 9; 25, 27), не се е занимавал с лов.

46. Дали пък е позволено в Четиридесетницата, ако нуждата изиска, или ако никаква нужда не изиска, да се пристъпва към война, не е нужно веч да ви се излага, тъй като от разрешението на по-предишните случаи вече сами заключавате, какво подхожда да вършите, дори и когато мълчим. Защото надпреварванията във войни и сражения, а също и поводите на всички свади са изобретени действително от коварството на дяволското изкуство, и алчният да разшири царството си или отдаленият на гняв, или на завист, или на какъв да е друг порок, бива изобличен, че са-мо на тях се отдават или рад-

тияните не само в Четиридесетницата, но и в никое друго време. Но понеже вие сте немощни, та още не можете да възлезете на планината (Изх. 19, 12) за да възприемете от там възвишените заповеди на Бога, а сте настанени, както някога синовете на Израил, в полета, за да вземете поне оттам някакви достъпни и не тъй значителни наставления, то ние още не можем да видим съвета да се въздържате във всяко време от игри, но по-не в Четиридесетницата и във време на пост, когато, както много по-горе ви изложихме, още повече и по-настойчиво трябва да се отдавате на молитва, въздържание и всяка покаяние, нужно е да се въздържате не само от игри, но и от всякакво пустословие и волнодумство, които не влизат в работа, а също и от всяка празна дума, както казва в евангелието Господ: „За всяка празна дума, която казват човеци, ще отговарят“ (Мат. 12, 36). Ако ще отговарят за празна дума, то колко повече за вредна и престъпна? И тъй никакви суетни удоволствия и игри, и то предимно във време на пости, да не бъдат в състояние да видят съблазнат: защото ридания с игри не се схождат, и лъжливата и измамническа веселба не може да изкара веднага истински сълзи. Освен това има съдия, който е казал: „Горко вам, които се смеете сега, защото ще се наскърбите и разплачете“ (Лук. 6, 25). Ето защо Соломон казва: „И при смех някога сърцето боли, и краят на радостта бива тъга“ (Притч. 14, 13); ето защо повторно казва: „За смеха казах: глупост! А за веселбата: какво ти донесе?“ (Екл. 2, 2); ето защо той пак казва: „На умните сърцето е в къща, дето плачат, а на безумните сърцето - в къща, дето се веселят“ (Екл. 7, 4); и то защото угодна Богу жертва е съкрушилието пред греха по свидетелството на псалмопевеца, който казва: „Жертва Богу е дух съкрушен“ (Пс. 50, 19).

54. Вие казвате, че гърците заявяват, че най-голям гръх си навлича оня, който не стои в църква със скръстени ръце. Не се среща никъде, ако не се лъжем, да е имало наставление да се върши това, и тъй, ако не се върши, не е гръх, - впрочем едни постъпват така, други - иначе, а трети проявяват ту тоя, ту онъ вид смирение - освен ако някой упорито отказва да стори онова, което е видял, че всички го вършат.

Публикуваният текст е по „Фотий патриарх Константинополски до князъ Борис; Папа Николай I до българите“, изд. „София - С. А.“, 1994 г., като в „Папа Николай I до българите“ отговорите са по „Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите. Responsa Nicolai I papa ad consulta Bulgarorum. Anno 866“. С. 1939, превод Димитър Дечев.

Цитатите от Библията са предадени според синодалното издание на Библията, София, 1993 г.

(Следва)

ва. И затова, ако никаква нужда не ви тласка, не само в Четиридесетницата, но и във всяко време трябва да се въздържате от сражения. Ако обаче ви тласка неизбежен случай, то и в Четиридесетницата без съмнение не трябва да се предпазвате от подгответие на война за защита, както на себе си, тъй и на отечеството или на отечествените закони, за да не изглежда именно, че човек изкушава Бога (Втор. 6, 16), щом има какво да стори сам, а не заляга да се погрижи за своето благо и за онова на другите и не предотвратява щетите на светеата вяра. Освен това стениите на Йерихон се повалили на земята, щом синовете на Израил, които били вече възприели да пазят съботата, заобиколили също в събота този град и тръбите засвирили (Иис. Нав. 6, 19).

47. Вие се допитвате, дали е позволено в Четиридесетницата да се отдават на игри.

А това не е позволено на хрис-

Извънредна юбилейна година на милосърдието

(Продължава
от минния брой)

2. Изповедта - едно непоклатимо служение пред Бог

Друга коптска молитва за оправдение пък е отправена към Христос - към свещеника:

***Господи, Исусе Христе, единородни Сине, Слово на Бога Отца, Ти, Който разъска всички връзки на греха чрез Твоето животворящо страдание, Който духна в лицето на Твоите свети апостоли, на Твоите благочестиви апостоли и им каза: „Приемете Духа Светаго. На които прости грешовете, тъм ще се простят; на които задържите, ще се задържат“ (Ин. 20, 22-23). Ти, Господи, чрез Твоите свети апостоли разреши на тези, които винаги ще изпълняват свещенството в Твоята свята църква, да прощават грешовете на земята и да свързват и освобождават всички връзки на греховете.**

****Сега, прочее, умоляваме и просим Твоята доброта, о Човеколюбивий, в полза на този Твой раб (...) и на мене, нищожния, които навеждаме глави пред Твоята свята слава, та да проявиш Твоето милосърдие. Разъсай от нас веригите на нашите грехове и въпреки че съгрешихме против Тебе - съзнателно или по незнание, поради кораво-сърдечие, дела, слово, мисли или..., Ти, Който познаваш човешката слабост, като добър и човеколюбив Бог дай прошка на нашите грехове; благослови ни, очисти ни, оправдай ни, изпълни ни с Твоята боязнь; направляй ни към Твоята добра воля, защото Ти си наш Бог и на Тебе подобава слава и щедрост, ведно с Твоя благ Отец и Твоя Свети Дух сега и всякога и във вечни векове. Амин!“ (Denzinger, Ritus Orientalium..., 438).**

Тази молитва, подобно на предишната, е персонализирана чрез името на человека, който се изповядва. Свещеникът възхвалява Бог, защото е разъсал веригите на греха и е дал на апостолите властта да прощават греховете. Не става дума обаче за една каква и да е възхвала - като тези, които се правят обикновено в светското общество, за да се привлече благоволението на събеседника. Тук човек и Бог се движат на сакрално ниво. Въщност чрез

припомняне на повече или по-малко известни спасителни събития човек има намерение да „възстанови“ у Бог паметта на Неговите щедрости, усеща нуждата да съживи в паметта Му делата на сторени в наша полза благодеяния.

Може да се забележи, че молещият се формулира своята молитва по начин, по който западното богословие не е привикнало и трудно може да си го представи. Едва започнал да се моли в полза на вървящия, който изповядва своите грехове, свещеникът веднага се „прилепва“ към него: „в полза на този Твой раб (...) и на мене, нищожния“. От този

книгата Си, в която си ме записал“ (Изх. 32, 32). Пред това условие, което посредникът Му поставя с много драматични думи, Бог отвръща с прошка: „Иди (слез), води тоя народ, накъдето съм ти казал“ (Изх. 32, 34). Решителният жест на Мойсей не отбягва на псалмиста, който го обобщава така: „[Бог] щеше да ги изтрести, ако Моисей, Неговият избранник, не бе застанал пред Него в пролома да отклони яростта Му, та да (ги) не погуби“ (Пс. 105/106, 23).

Ще се запитаме: „На кого говори източният свещеник при изпълнение на своята служба?“ „Очевидно на Бог“, е от-

Богословие на изповедта в училището на литургията

момент нататък съответните изрази за възползвания се от прошката са всички в първо лице множествено число: „които навеждаме глави... разъсай от нас... нашите грехове... съгрешихме... прошка на нашите грехове... благослови ни... и т.н.“. Може би с тези изразни средства свещеникът възнамерява да опрости и самия себе си? Очевидно не. Свещеникът оправдва точно определена личност, която проси от Бог прошка за своите грехове. Но защо тогава изповедникът се „прилепва“ до този, който се изповядва?

Можем да намерим отговора за този начин на действие, видимо много любопитен, но богословски издържан, ако наблюдаваме отношението на Мойсей, посредника, „възлюбления от Бога и от човеците“ (Сир. 45, 1). Когато Мойсей говори на народа след трагичния епизод със златния телец, застава изцяло от страната на Бог с цел да запази правото и казва: „... вие сторихте голям грях“ (Изх. 32, 30). Когато обаче Мойсей говори на Бог, инстинктивно застава на страната на народа до степен да се оприличи на него, за да запази правото - правата, която в този случай са на народа - и казва: „Прости им техния грех; ако ли не, изличи и мене из

говорът. Следователно, ако изповедникът говори на Бог, нормално е да застане на страната на вървящия, когото изповядва. Но когато западният свещеник, формиран да се постави на мястото на Бог, употребява декларативната форма, предвидена за оправдението, която класически звучи: „Аз те оправшавам“, в този случай е очевидно, че свещеникът се излага на рисък да подхрани вървящия чувства много повече на строгост, отколкото на милосърдие.

Обобщение

1. Тази молитва, която се отнася към изповедта на даден вървящ, е обръната към Бог чрез личността на Сина.

2. Служителят на изповедта, осъзнаващ своята слабост, се приобщава към вървящия, който се изповядва, и духовно му съчувства.

3. Служителят на изповедта намира в образа на Мойсей образец на своята роля - за самия грех, за който говори на Бог, свещеникът трябва да застане изцяло на страната на вървящия, който се изпъвдва и разкажва, и почти да защити правата му.

**Чезаре ДЖИРАУДО,
из книгата „Да изповядваш
греховете и да изповядваш
Господ“
(Следва)**

Празник в Малко Търново

От стр. 1

картичка.

Неделя на Възкресение Христово децата подгответа богата маса с велиденски козунаци, пакети с печено агнешко (пригответи сутринта във ферма „Ковач“) и шарени яйца. Веднага след тържествената литургия отец Роман Котович дойде в „Цветница“, благослови храната, помолихме се за здравето и благополучието на дарителя и негово-

то семейство, за децата и за хората, които ще получат храната.

Веднага работливите ръчички се заеха да направят торбичките с топлия обяд, с козунаците и велиденските яйца, да прибавят поздравителните картички и да тръгнат към хората с поздрава „Христос Възкресе“. Разделени на групи и придружени от нашиите доброволци Теменуга Коларова, Силвия Ончева и Желязко Дренчев, децата посе-

тиха хосписа и домовете на болни и самотни хора. На по-далечните места се включиха и велосипедите, а други се появиха в автомобила на г-жа Коларова, за да бъде радостта им по-пълна.

Така 30 самотни хора познаха милосърдието и радостта на Възкресението, а децата получиха още един урок по милосърдие.

**Керка ДЕМИЕВА,
енория „Света Троица“ -
Малко Търново**

Дългото поклонничество на свети Вилибалд

влиза в бенедиктинския манастир в Монтекасино.

Поклонническите странствания на светеца са описани доста подробно, но както се каза по-горе, действителността е най-известна от тях. Той е роден в 700 г. в Есекс - Англия. От петгодишна учи и се възпитава в манастира „Валтам“ при Уинчесър.

Според една хроника от XII век баща му се казва Рихард, а майка му - Вуна. В старите агиографски извори има малко сведения относно живота

на светеца. Намерен е ръкопис от манастира „Хайденхайн“, лично написан от монахинята Хугебург в 778 г. под диктовката на самия Вилибалд. Там обаче няма отбележани дати и са намерени твърде големи несъответствия в сравнение с по-късни ръкописи. Счита се, че най-меродавен от старите свидетелства е един ръкопис от 800 г.

В биографията на светеца, публикувана в интернет, са цитирани предимно имена на негови сподвижници и епископи, с които той е бил във връзка, или са били негови съвременници. Като се изключат участията му в епископските съвещания на времето, от мисионерската му дейност са упоменати малко факти. Приема се, че действителните данни се преплитат с легендите и това е нормално, като се има предвид епохата, в която е живял - време на все още значимо езичество, с което са се борили първите светци, но от друга страна, искрената и сълнчна вяра на християните от Източна и силните подвижнически подвизи на много вървящи, които от смирение не са считали за необходимо да записват богоугодните си дела, а по-късно се наредят в обществото на светците.

И така, началото на най-сигурните свидетелства за свети Вилибалд е от 720 г., когато Вилибалд заедно с брат си и баща си се отправя на поклонение в Рим. Бащата умира по време на пътуването, а братът остава в Рим до 723 г., когато се разделят. Вилибалд се насочва към Светите земи. В 730 г. се завръща в Италия и

Поклонниците тръгват от Назарет, където пребивават няколко дни, като през всичкото време се отдават на молитви и размишления върху тайните на Възкресението, за които сам Бог свидетелства. След Назарет отиват във Витлеем, после в Египет. Вървят без отдих, с много вяра, но и съпътствани от трудности. През всичкото време се молят. От Египет се връщат в Назарет, оттам се отправят за Кана и Капернаум, а после - в Йерусалим. Там отиват на Маслинената планина и изминават Кръстния път с огромна благодарност и искриeni молитви към Спасителя.

В една хроника се описва и едно тяхно посещение в Константинопол - от 727 г. до 729

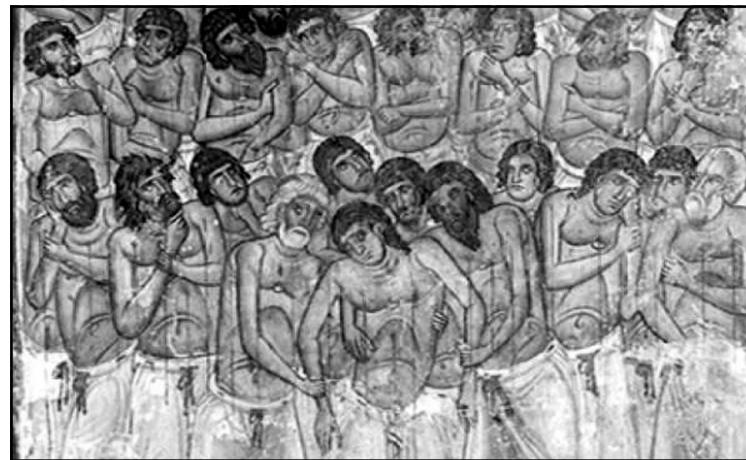
На стр. 10

Свети 45 мъченици в Никопол Арменски

Нечестивият цар Ликиний (император на източната половина на Римската империя, 304-324 г.), приет от Константин Велики (управлявал Римската империя от 306 г. до 337 г.) за управител на източните страни, издал заповед да се предават на различни мъчения и смърт християните, които не желаят да се поклонят на идолите, и да се отнема имуществото им за построяване на идолски капища. Когато тази заповед достигнала в Никопол арменски, езичниците започнали да пригответят различни ордия за мъчения на християните и да хващат и отвеждат мнозина вярващи на мъчения. Тогава се събрали над четиридесет Христови раби и решили, без да чакат нечестивите да ги хванат, сами, по своя воля, да отидат на съд, да изповядват Христовото име и да се предадат на мъчение. От тях по-главните били Леонтий, Маврикий, Даниил, Антоний, Александър - хора, отличаващи се с род, образование и добродетелен живот. Всички те тръгнали заедно при управителя на арменската област и обявили, че са християни.

Управителят се удивил на единодушното съгласие на толкова хора и на мъжеството, с което те по собствена воля идвали на мъчения, и ги попитал: „Откъде сте вие и кой ви научи да не се покланяте на нашите богове?“. Александър отговорил: „Тукашни сме, едни от града, други от селата, тази земя е наша родина, а наш отец е небесният Христос. Той ни научи да не се покланяме на лъжливите богове“. Ликиний казал: „А къде е вашият Христос?“. Леонтий отговорил: „Христос възкръсна от мъртвите и се възнесе на небето. Той умря за нас по Своя воля, но възкръсна отново като Син Бог-жи“. Ликиний започнал да хвали своите богове Зевс, Аполон, Асклепий и другите. На това Леонтий казал: „Нима Зевс е велики бог?“, „Той владее небето - отговорил Ликиний, - той е баща на всички богове“. Леонтий възразил: „На Бог подобава да бъде праведен, чист и безгрешен, а ти какво ще кажеш за своя бог Зевс? Ти казаш, че е праведен, но нима той не е свалил от престола своя баща Кронос? Казваш, че е чист и безгрешен, но нима не той е взел за жена родната си сестра Хера и не е осквернил много чужди жени? Той погубвал не само жени, но и мъже и вършел най-мерзки беззакония. Но как той, като е такъв грешник, може да бъде бог? Ако вашият бог е грешник, то за изправянето му е нужен друг бог, безгрешен“. Ликиний се разгневил и яростно казал: „Кой ти е дал право да съдиш нашите богове, зли човече! Ти са ми богове; няма да ви пощадя, но жестоко ще погубя всички ви!“. Леонтий отвърнал: „Не

се гневи, Ликинийе, ако чуваш истината. Не са ли дадени на хората закони да нямат чужда жена, да не вземат за съпруга сестра си, да не обиждат, да не убиват никого? И ако някой се осмели да постыги в нещо против законите, той се назовава престъпник и подлежи на съд и смъртно наказание. А вашите божове хора са преизпълнени с всяко зло и беззаконие: те са били блудници, прелюбодеици, човекубийци и като законопрестъпници колко пъти са подлежали на страшен съд и на смъртно наказание! Затова вашите беззаконници божове трябва да се подчинят на човешките закони и да подразяват на хората, които строго пазят законите, а вие бъдете съдници на вашите божове, бъдете им божове и палачи, докато не ги поправите“. Ликиний казал: „Не вашият ли Бог е бил разпънат като злодей? А кой от нашите божове е бил разпънат?“ Леонтий отговорил: „Нашият Христос Бог се разпна за нас и ние се хвалим с кръста му, а вашите божове треперят, боят се от нашия Разпнат Бог

и бягат далече от кръстната сила. Нашият Бог по Своя воля пострада на кръста, а вашият божове, без да желаят, са загинали от горчива смърт. Нашият Бог е Спасител на човешкия род, а вашият божове са губители на хората. Нашият Бог е истинен, а вашият божове са лъжовни и не са божове, а бесове и пагубни прелъстители. Те самите погинали и покланящите им се водят към вечна погибел“.

В бесен от тези думи на Леонтий, Ликиний заповядал да бият всички Христови изповедници с камъни по устата, а след това наредил да оковат всички в железни вериги и да ги хвърлят в тъмница. Там светите се веселили като в палат за Бог, своя Спасител, и пели Давидови псалми. Леонтий ободрявал всички с такива думи: „Честни братя и Христови раби! Да понесем всичко търпеливо! Вие знаете от Свещеното писание колко е изтърпял праведният Иов и какво е било страданието на нашия Господ, и как са свършили други Негови свети раби. Свети Иоан Предтеча бил обезглавен, свети Стефан бил пребит с камъни, апостол Петър бил разпънат с главата надолу, Тома е пронизан с копие, и други още умрели за своя Господ и друга мъченическа смърт...“.

Мъчителят заповядал да ги повесят всичките голи и да оствъргват телата им с железни куки. И дълго, до самия обед,

стъргали светите мъченици, докато слънцето не започнало силно да пече и Ликиний си тръгнал от това зрелище възющи. А светите, остьргани до кости по заповед на мъчителя, отново били заключени в тъмницата. Благочестива жена на име Власиана дошла да ги посети и през прозореца напоила с вода мъчениците, изнемогнали от раните и горещината. Светите се разхладили, благословили жената, помолили се за нея и децата й и благодарили на Бог, че се удостоили да страдат за Него.

Разбрали, че скоро Ликиний ще ги умъртви, започнали да се молят: „Господи, Боже на нашите отци, прослави Твоето свято име в нас. Със съкрушен душа и смирен дух Ти се молим. Приеми нас, които сами себе си принасяме на Тебе в жертва жива, като всесъжжение на овце и агнета, така нека да бъде нашата жертва пред Тебе и нека тя да Ти бъде угодна: няма безчестие за надявящите се на Тебе. Ти знаеш, Господи, че ние Те обикнахме и заради Тебе се предадохме

и бягат далече от кръстната сила. Нашият Бог по Своя воля пострада на кръста, а вашият божове, без да желаят, са загинали от горчива смърт. Но укрепи всички ни, за да не се отдели нито един от тази дружина и да не се надсмея и зарадва за него нашият враг“.

Дошъл ангел Господен, изпълнил със светлина тъмницата и им казал: „Радвайте се, Христови раби, близо е краят ви, вашият имена са записани на небето, надявайте се, Бог е с вас“.

Ликиний излязъл с войниците извън града на мястото, където се канел да умъртви светите мъченици, недалеч от реката, наречана Ликос. Определил достойно по делата им наказание: първо, да им се отсекат с брадва ръцете и краката, после да се хвърлят за изгаряне в огън и останалите след изгарянето им кости да се хвърлят в реката.

Реката приема в себе си костите на светите като скъпоценно съкровище и ги запазила в едно недълбоко място около брега, като ги събрала със струите си заедно. После дошли благочестиви хора да ги търсят и без мъка ги намерили. Когато била дадена свобода на Христовата църква по цялата вселена, тогава и костите на тези свети мъченици били показани на всички и бил построен храм в тяхно име. От светите им кости се подавали изцеления. Светите четирийсет и пет мъченици пострадали на десети юли в Никопол арменски.

Из „Жития на светите“ на свети Димитрий Ростовски

Йерархичните и харизматичните дарове в живота и мисията на Църквата

Йерархичните дарове - тези, получени при тайнството ръкоположение: епископско, свещеническо, дяконско, и харизматичните дарове - тези, които са свободно дарявани от Свети Дух, са „еднакво съществени“ за живота на Църквата, защото „заедно спомагат тайната на Христос и Неговото спасително дело да бъдат присъстващи в света“. Това е акцентът в писмото на Конгрегацията за доктрина на вярата Iuvenescit Ecclesia (Църквата се подмладява) за връзката между йерархичните и харизматичните дарове за живота и мисията на Църквата. Публикацията на писмото - с дата 15 май 2016 г., празник Петдесетница - е разпоредена от папа Франциск на 14 март т.г. по време на аудиенцията му с кардинал Мюлер.

В документа от 32 страници, разделени на 5 глави и 24 параграфа, включително въведението и заключението, се припомнят „на светлината на връзката между йерархичните и харизматичните дарове онези богословски и църковни елементи, чието разпрътане би допринесло за ползотворното и систематичното участие на новите движения и асоциации в общението и мисията на Църквата“. В текста са представени преди всичко „някои ключови елементи както от доктрината за харизмите, намираща се в Но-

вия завет, така и от поучителната власт за тези нови реалности“. Освен това, изхождайки от някои принципи на систематичното богословие, документът „предоставя елементи за идентичността на йерархичните и харизматичните дарове, както и критерии за преценката на новите църковни асоциации и движения“.

В основата на новия документ, в който обширно се цитират както съборни текстове, така и текстове от поучителната власт на свети Йоан-Павел II, е апостолическото наследство на папа Франциск Evangelii Gaudium. „Призовът да бъдем „излизаша Църква“ ни подтиква да препрочетем целия християнски живот в мисионерска перспектива“, се чете във въведение на документа. „Задължението за евангелизиране се отнася до всички сфери на Църквата: редовната пастирска дейност, проповядването към онези, които са изоставили християнската вяра, и по-специално към онези, които никога не са били достигнати от Евангелието на Исус или които винаги са го отхвърляли“. В това съществено задължение за Конгрегацията за доктрина на вярата е „повече от всяка необходимост да се разпознаят и оценят многобройните харизми, спом-

На стр. 11

Дългото поклонничество на свети Вилибалд

От стр. 9

г., както и в Никея. Манастирите, храмовете и религиозните общества, посетени от тях, също са много.

На връщане към западните страни Вилибалд се разброява и в смирение и послушание пада в една нива. Когато здравето му се подобрява, последва спътниците си. Тридесета пристигат щастливи в Италия след седемгодишно поклонническо странстване в Светите земи.

По молба на свети Бонифаций - събрат и съработник на Вунибалд, папа Григорий III изпраща Вилибалд в Германия. Бонифаций го запознава с мисионерската си дейност в Айхщедт, чието начало е поставено от баварския ктитор Сутгер. Свети Бонифаций ръкополага Вилибалд за свещеник в 740 г., на 22 или 23 юли, а на 21-22 октомври 741 г. - за епископ на тюрингския град Зюлценбург, южно от Ерфурт, където брат му е в мисия.

Епископ Вилибалд е асистент на владиците Бурхард във Вюрцбург и Вита в Бюраберг. Тъй като Вилибалд работи по-вече в областта Франкен, го наричат епископ на тази немска област. Епископ Вилибалд участва в няколко важни епископски

синода. В 742 г. през април е един от видните представители в Concilium Germanicum, на следващата година на 3 март вероятно участва в синода в Лес Естинес, в 745 г. е в общия синод на Франкен, в 746-747 г. е в англосаксонския синод, в 750 г. основава манастира „Сола“ в Хусен (Англосаксония), в 780 г. открива манастира „Хериеден“. Той построява манастир и катедрала в Айхщедт и заедно с брат си Вунибалд е ктитор на манастира в Хайденхайм, в който след смъртта на Вунибалд постъпва сестра им Валбурга. Свети Вилибалд умира в 787 г.

Многобройни изображения и описание показват свети Вилибалд с владишки орнат, с жезъл и митра, изобщо с епископски атрибути. На гърба на дрехата му се виждат думите: „Мир, надежда, любов“.

Свети Вилибалд е патрон на диоцеза Айхщедт и на майсторите на ковано желязо. По-рано неговият празник се е чествал на 7 или на 9 юли в южните и среднонемските диоцези. Днес на 7 юли го празнува и диоцезът Фулда като незадължителен празник. У нас също се празнува на 7 юли.

Майя РАЙКОВА

След като многократно се виждахме с мечта в нашия квартал, започнах да го поздравявам, като му махам с ръка от колата. И той отвръща на поздрава ми.

И така вече всеки ден се поздравяваме, без да си знаем имената.

Веднъж, след като оставил колата, отидох при него и му благодарих. Той се учуди и попита - защо? Аз му отвърнах, че защото мете улиците и ги поддържа винаги чисти. Той ми каза, че това му е работата, че вече го прави 20 години, но никой друг не му е благодарил. Аз му обясних, че всички винаги нанякъде бързаме, че все сме замислени по някакви свои си дела и затова рядко обръщаме внимание на обичайното около нас.

От време на време разговарям с него, обаче все не успявам да запомня името му, макар че ми го е казвал неведнъж досега.

Понякога му нося дребно подаръче от някое мое пътуване, понякога някакъв сладкиш. Той винаги много ми благодари. Приятно е всеки ден да виждаш някой познат с усмивка да те поздравява, а не студени погледи и намусени физиономии. И това при положение че не знаем почти нищо един за друг.

Фактът, че не запомням името му, се дължи

че правя всичко това, за да се изтькна, за да се покажа колко съм добър, а не за да му помогна, поради някакво мое вътрешно тъщеславие, а не от чисто братолюбие.

Ако ставаше дума за някакъв сериозен клиент... Как ли пък нямаше да запомни собствено то му име, че и бащиното, и фамилното!

Когато разправям това на децата от катехизиса, те ми казват - измисляш си!

Няколко години по-късно метачът се пенсионира по болест. Имаше някакъв сериозен проблем, много куцаши и много го болеше. Дойде друг на негово място. Ала не съм го забелязал, караики по кварталните улички.

[По интернет](#)

Йерархичните и харизматичните дарове в живота и мисията на Църквата

От стр. 10

собни да разбудят и подхранят живота на вратата на Божия народ“.

Хармонична и взаимно допълнена връзка с послушание

към пастирите на Църквата

Истинските харизми, които са „дарове от съществено значение за живота и църковната мисия, трябва да са насочени към мисионерската дейност, към полагаемото послушание към пастирите и към църковната иманентност“. „Йерархичните и харизматичните дарове са взаимно свързани още от самото си начало“, посочва документът, като припомня думите на папа Франциск, според когото „Свети Дух е Този, Който създава хармонията между различните дарове“. Ето защо „не са легитимни нито опозициите, нито съпоставките между йерархичните дарове и харизматичните дарове“. Поради тази причина не трябва се противопоставя институционната Църква с Църквата на милосърдието, защото в Църквата „също църковните институции са харизматични, а харизмите трябва да се институционализират, за да имат последователност и приемственост“. По този начин двете измерения „спомагат заедно тайната и спасителното дело на Христос да бъдат присъстващи в света“.

Харизматичното измерение никога не трябва да липсва в Църквата, но е нужна църковна зрялост

Според ватиканския документ „новите реалности трябва да достигнат до една църковна зрялост, която включва тяхното пълно развитие и поместване в живота на Църквата, винаги в общение с нейните пастери и послушни на насоките им. Присъствието на нови реалности изпълва сър-

цето на Църквата „с радост и благодарност“, но ги призовава към „положителни взаимоотношения с всички останали дарове, присъстващи в църковния живот, за да бъдат насърчени с щедрост и придвижени с бащинска бдителност от Църковните пастри за благото на Църквата и нейната евангелизаторска мисия“. Според новия документ „харизматичното измерение не може да липсва никога в живота и мисията на Църквата“.

Критерии за разпознаването на истинските харизми

Но как може да се разпознае един истински харизматичен дар? Писмото на конгрегацията подчертава, че „разпознаването на харизмите е задача, присъща на църковната власт“ и според специфични критерии: да бъде средство за святост в Църквата; да се ангажира в мисионерското разпространение на Евангелието; да изповядва напълно католическата вяра; да свидетелства активно общение с цялата Църква, приемайки с лоялна готовност нейното доктринално и пастирско учение; да признава и почита останалите харизматични движения в Църквата; да приема със смирение испитанията при разпознаването на харизмата; да притежава духовните плодове на милосърдието, радостта, мира, хуманността; да гледа на социалното измерение на евангелизацията, като създава факта, че беззлойството за цялостното развитие на най-изоставените от общество не може да липсва в една истинска църковна реалност“.

Правно признаване според каноничния кодекс

Iudenescit Ecclesia посочва и други два основни критерия за правното признаване на новите църковни реалности в съответствие с формите, установени от Кодекса по канонично право. Първият е зачитане на харизматичните особености на отделните църковни движения, за да се избегнат по този

начин „правните принуди“, които „потъпват новостта“. Вторият критерий се отнася до „основния църковен режим“, спомагайки „активното приобщаване на харизматичните дарове в живота на Църквата, но избягвайки те да бъдат разбрани като паралелна реалност без пряко отношение към йерархичните дарове“.

Същественото значение на връзката между универсалната Църква и поместните Църкви

Документът на Конгрегацията за доктрината на вратата подчертава, че връзката между йерархичните и харизматичните дарове трябва да вземе предвид „съществената и учредителна връзка между универсалната Църква и поместните Църкви“. Това означава, че харизмите несъмнено са дадени на цялата Църква, но тяхната динамика „може да се реализира единствено чрез служението в един конкретен диоцез“. Но не само - те са също „една конкретна възможност да се живее и развитие християнското призвание на всеки един, било то за брака или за свещеническото целомъдрие. Също богопосветените живят се помества в харизматичното измерение на Църквата, защото неговата духовност може да се превърне в значителен ресурс както за вярващия мирянин, така и за свещеника, помагайки и на двамата да живеят своето специфично призвание“.

Дева Мария - модел за подражание

Накрая Iudenescit Ecclesia приканва „погледът да се насочи към Мария, Майка на Църквата, модел на пълно послушание към действието на Свети Дух и ярко смирение“. Конгрегацията за доктрината на вратата по желава „чрез нейното застъпничество харизмите, които са изобилило дарени от Свети Дух сред вярващите, да бъдат послушно приети от тях и оползотворени за живота и мисията на Църквата и за благото на света“.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи Призванието на человека: Живот в Духа Глава втора Човешката общност

Член 2 Участието в обществения живот

II. Общото благо

1906 Под общо благо се разбира „съвкупността от социални условия, които позволяват както на групите, така и на всеки от членовете им да достигнат пълно и по-бързо собствено то си съвършенство“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 26: AAS 58 (1966) 1046; вж. Ibid., 74: AAS 58 (1966) 1046). Общото благо засяга живота на всеки. То изисква благоразумие от всички и най-вече от тези, които упражняват властта. То съдържа три важни елемента.

1907 То предполага на първо място уважение на личността. В името на общото благо обществените власти са длъжни да спазват основните и неприносовени права на човешката личност. Обществото е длъжно да даде възможност на всеки от членовете си да осъществи своето призвание. В частност общото благо се състои в условията за упражняване на естествените свободи, които са необходими, за да се разгърне напълно човешкото призвание „като: правото да се действа по съвест, правото на закрила на личния живот и справедливата свобода, включително и религиозната“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 26: AAS 58 (1966) 1046).

1908 На второ място общото благо изисква обществено благополучие и развитие на самата група. Развитието включва всички социални задължения. Наистина на властта принадлежи правото да се разпорежда в името на общото благо между различните частни интереси. Но тя трябва да направи достъпно за всеки това, от което личността се нуждае, за да води нормален човешки живот: храна, облекло, здраве, труд, образование, култура, подходяща информация, правото да създаде семейство (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 26: AAS 58 (1966) 1046) и т.н.

1909 Общото благо включва също и мира, т.е. трайност и сигурност на един справедлив ред. Предполага се следователно, че властта осигурява с чести средства сигурността на обществото и на членовете му. Установява правото на законна лична и колективна отбрана.

1910 Ако всяко човешко общество притежава някое общо благо, позволяващо му да се самоосъздава като такова, това благо намира своята пълна реализация в политическата общност. Държавата трябва да защитава и да увеличава общото благо на обществото, на гражданите и междуцините структури.

1911 Човешките взаимовръзки се разширяват. Те се просират малко по малко по цялата земя. Единството на човешкото семейство, което свързва същества, радващи се на естествено равно достойнство, означава, че съществува едно универсално общо благо. Това всемирно общо благо изисква организация на общността на нациите, способна да „осигури грижи за различните нужди на хората както в социалния живот (хранене, здраве, образование...), така също и в много особени случаи, които могат да се появят някъде (например: да отклике на нуждите на бежанци, на помощ на преселници и на техните семейства...)“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 84: AAS 58 (1966) 1107).

1912 Общото благо е винаги ориентирано към прогреса на личностите: „Редът на нещата трябва да е подчинен на реда на личностите, а не обратно“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 26: AAS 58 (1966) 1047). Този ред се основава на истината, той се изгражда в справедливостта и се оживява от любовта.

III. Отговорност и участие

1913 Участието е доброволно и великолично ангажиране на личността в социалните взаимоотношения. Необходимо е всички да участват, всеки според мястото, което заема, и ролята, която изпълнява, за увеличаването на общото благо. Това задължение е свързано с достойнството на човешката личност.

1914 Участието се осъществява предимно в поемане задължения в области, за които се носи лична отговорност: чрез грижата за възпитанието в семейството, чрез съзнателност в работата човек участва в благото на близкия и на общество (Вж. IOANNES PAULUS II, Litt. enc. Centesimus annus, 43: AAS 83 (1991) 847).

1915 Гражданите са длъжни да участват според възможностите си активно в обществения живот. Начините на това участие могат да бъдат различни според страната или културата. „Похвален е начинът на действие на нациите, у които възможно най-голям брой граждани участват в обществени дела в условията на истинска свобода“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 31: AAS 58 (1966) 1050).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Вие продължавате да служите на Църквата, не преставате да допринасяте смело и мъдро за нейното укрепване. С тези думи папа Франциск се обърна към своя предшественик Бенедикт XVI на церемонията в Клементинската зала във Ватикан, на която бе чествана 65-ата годишнина от свещеническото ръкоположение на Йозеф Ратцингер. Заедно със своя по-голям брат Георг, Йозеф Ратцингер е ръкоположен на 29 юни 1951 г. от архиепископа на Минхен кардинал Михаел фон Фаулхабер. В импровизираното си слово Бенедикт XVI, обръщайки се към папа Бергольо, каза: „Надявам се да продължите напред по този път на милосърдието“. „Вашата доброта е мястото, в което обитавам и където се чувствам защищен“, добави той.

В словото си папа Франциск каза на своя предшественик: „В една от многобройните красиви страници, които посветихте на свещенството, подчертавате, че в часа, когато призовава Симон Петър, Иисус, гледайки го, му казва само едно нещо: „Обичаш ли ме?“. Колко е хубаво и вярно това! Защото, както казвате, в това „Обичаш ли ме?“ Господ учредява мисията „да пасе овцете“, защото само ако се обича Господ, Той може да пасе овцете Си чрез нас. „Господи, Ти знаеш всичко, Ти знаеш, че Те обичам.“

„Любовта е характеристика, която доминира в един живот, посветен изцяло на свещеническото служение и на истинското богословие, което не случайно Вие определяте като „търсene на възлюбения“; това е, което Вие винаги засвидетелствахте и свидетелствате и днес, че единствено то решаващо нещо в нашите дни - на слънце и дъжд - оно-

Бенедикт XVI продължава да служи на Църквата

ва, с което идва и всичко останало, е, че Господ е наистина присъстващ, че Го желаем, че вътрешно сме близо до Него, че Го обичаме, че наистина вярваме дълбоко в Него и вярвайки, Го обичаме наистина“.

Папа Франциск се спря и на ситуацията, в която живее като почетен папа заради възрастта си Бенедикт XVI: „Като живеете и свидетелствате по силен и ярък начин решението си да имате поглед и сърце, отправени към Бог, Вие, Ваше Светейшество, продължавате да служите на Църквата, не преставате да допринасяте със сила и мъдрост за нейното укрепване; правите го от онзи малък манастир Mater Ecclesiae във Ватикан, който по този начин разкрива, че не е едно от онези забравени ъгълчета, в които културата на изхвърлянето днес се опитва да постави хората, когато с възрастта губят силите си. Точно обратното - и това го казва със сила вашият приемник, който избра да се казва Франциск“. Папата припомни, че духовният път на свети

Франциск започна от Сан Дамиано - място, което той обичаше, пулсиращото сърце на Ордена; но мястото, където го основа и където умря, е Порциункола, едно малко ъгълче в подножието на Майката Църква. „Пророчеството пожела Вие, скъпи събратко, да стигнете до едно място, така да се каже „францисканско“, от което се изльчва спокойствие, мир, сила, вяра, посвещение, и преданост, които дават сила на мен и на цялата Църква.“

Папа Франциск завърши с пожелание, отправено не само към неговия предшественик, но и към цялата Църква: „Нека Ваше Светейшество да продължи да чувства десницата на милосърдия Бог, която Ви подкрепя, нека да можете да изпитате и да ни засвидетелствате любовта на Бог; нека с Петър и Павел да продължите да се радвате с огромна радост по пътя към целта на вярата“.

Накрая папа Франциск прегърна с обич Бенедикт XVI, а хорът на Сикстинската капела запя „Sicut cervus“.

Кардинал Раи посвети отново Ливан и страните от Близкия изток на Непорочното сърце Мариино

За трета поредна година маконитският патриарх на Антиохия и целия Изток кардинал Бенедикт XVI посвети отново на Непорочното сърце Мариино с молба за мир в региона.

Подновяването на посвещението, в което участваха също патриарх Игнаций Йосиф III, Юнан на Сиро-католическата църква на Антиохия, и апостолическият нунций на Ливан се състоя в базиликата на Дева Мария в ливанското светилище Хариса. В проповедта си кардинал Раи говори за злото, проявяващо се по сериозен и жесток начин в региона под формата на конфликти, войни, смърт, прокуждане, изселване, фанатизъм и тероризъм.

Кардинал Раи помоли Божи-

ята майка „чрез ходатайство си пред своя Син, Спасителя“ да измоли край на злото и обръщане на съвестите. „С това посвещение и нашето лично посвещение ние се обръщаме към Бог, за да дойде със Своя план за спасение в нашите съвести и страната ни.“

Патриархът каза с болка, че злото е не само навън, но че то е проникнало и в Църквата и се е загнездило в сърцата на пастирите и миряните. Затова той помоли за „очистване“ и „освобождение“ и призова към молитва и покаяние срещу неморалността, опощляването на вярата и Църквите и неприличното облекло.

Посвещението бе предшествано от три шествия и деветнадесетници, проведени в черквите в Магдуша, Захла и Мизиара.

По www.catholic-news.bg

Мястото на кръщението на Иисус ще бъде разминирано

Британската хуманитарна организация HALO Trust подписа споразумение с Израел, Палестинските власти и осем християнски Църкви в Светата земя за разминирането на мястото на Христовото кръщение, намиращо се на Йорданския бряг на реката Йордан, познато като Qaser el-Yahud - „Замъкът на евреите“. Мястото напомня за мястото, където народът на Израил премина през река Йордан, за да влезе в Обещаната земя.

В настоящия момент в района има около 3800 мини, като за тяхното разминиране са нужни около 4 милиона долара. След разминирането на зоната поклонниците ще могат да посещават мястото на

Христовото кръщение без опасност за живота, а в бъдеще осемте християнски Църкви ще могат да възвърнат имуществата си, които в момента са обградени с бодлива тел и с надписи, предупреждаващи за съществуването на мини.

Църквите, собственици на имоти на юг от въпросната зона, са: Арменската православна църква, Коптската, Етиопската, Румънската, Сирийската и Руската, както и Кустодията на Светата земя, която прите-жава терен от южната страна на пътя, свързващ Йерихон с река Йордан. Гръцката православна патриаршия на Йерусалим е собственик на терен на север от района.

Мис Германия 2016 - при папата

След като папа Франциск покани младата германка Лена Брюдер - Мис Германия 2016, тя присъства на генерална аудиенция на площад „Свети Петър“ в Рим и седна на първия ред. След молитвата папата я покани на подиума, вдигна ръката ѝ и обяви „Мис Германия 2016 - Лена Брюдер, учителка по вероучение!“. Множеството богомолци я поздрави с бурни овации и ръкоплясания. После Светият отец я покани на кратък разговор на немски език, сърдечно я прегърна и я поздрави. Тя му подари първия екземпляр от книгата си

„Красотата в мен - с вяра в успеха“ и развълнувано му каза, че тя е германските ученици се молят за него и го каният да посети Германия. Накрая той я благослови, пожелаи й много успехи и я изпрати до изхода.

На излизане, много въодушевена, Лена заяви пред чакащите журналисти: „Създадох се най-голямата ми съкровена мечта - да се срещна с папа Франциск. Много съм щастлива и се гордея, че съм католичка и че наш ръководител е този величествен човек. Бог да го закриля!“.

Петър КОЧУМОВ

12 ИСТИНА
VERITAS
Број 7 (1512)
юли 2016 г.

Семейството и особено децата се намират днес в опасност поради идеологията „джендер“, неподходящото сексуално образование в училищата и настояването на „десните“ за личности ЛГБТ (LGBTI - лесбийки, гей, бисексуални и трансджендер). За католическите родители е особено трудно да предават вярата на следващите поколения във все по-секуларизирания и враждебен за вярата свят, казва Атаназиус Шнайдер, епископ в архиепископство Астана, Казахстан.

Главната задача на католическото семейство се състои в създаването на „култура на домашната Църква“. Съществена предпоставка за това е и двамата родители да са дълбоко вкорени във вярата, обяснява в интервю за „Life Site News“ израсналият в Съветския съюз епископ Шнайдер, който е по-

томък на етнически немци.

Децата трябва да приемат вярата „с майчиното мяко“. Първата задача на родители е да направят за своите деца по прост начин разбираеми чистотата, красотата и целостта на католическата вяра.

Епископ Шнайдер дава дванадесет конкретни съвета на католическите семейства:

1. Не гледайте на преследването само като на нещо негативно, а и като на благодат от Бог, която пречиства и укрепва.

2. Бъдете сами дълбоко вкорени във вярата, като изучавате катехизиса.

3. Обръщайте внимание преди всичко на целостта на вашето семейство.

4. Обучавайте децата си по въпросите на вярата.

5. Молете се всеки ден с децата си - например литаниите или броеницата.

6. Направете от дома си домашна Църква.

7. Приемайте духовно причастието, ако не можете да ходите на неделната литургия или ако наблизо няма свещеник.

8. Напускайте енория, в която се разпространяват задлужения, и посещавайте енория, която е вярна на доктрина, дори и да се налага да пътувате далече.

9. Освобождавайте децата си от училище, ако в него секуналното образование е неморално.

10. Ако не можете да вземате децата си от училище, тогава работете заедно с други родители, за да наложите това право.

11. Борете се за правата си като родители с всички налични демократични средства.

12. Очаквайте преследване, ако защитавате децата си.

По www.catholic-news.bg